

KUNST PÅ CAMPUS BERGEN

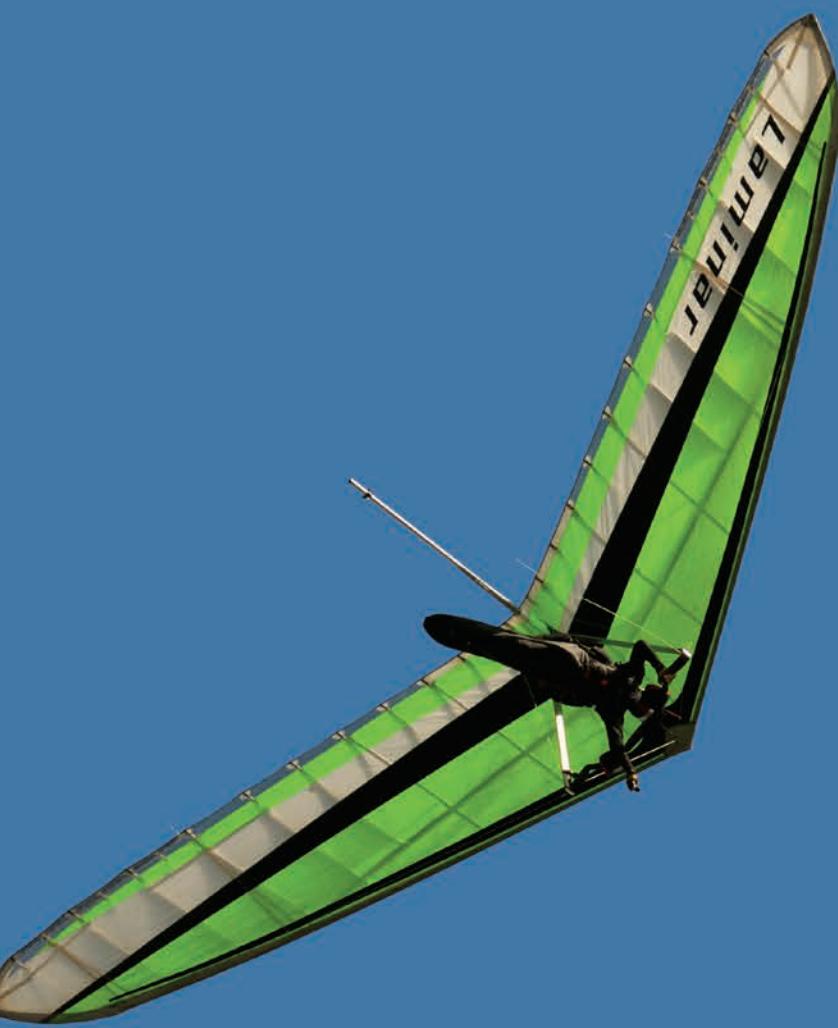
ART AT BERGEN
CAMPUS

KUNST PÅ CAMPUS
BERGEN

K
O
N
S
T

ART AT BERGEN
CAMPUS

28
VARIG
PERMANENT

110
TIDSAVGRENSET
TRANSIENT

176
SAMLING
COLLECTION

Oppdag kunsten på Campus Bergen på Kronstad

Denne boka om kunsten på Campus Bergen er ei gáve til høgskulens mange tilsette, studentar og gjestar. Gjennom bilete og tekst vil vi invitere deg til å sjå kunsten som ein finn i lokalane på Kronstad.

Nokre av verka har du kanskje allereie lagt merke til: Den store teikninga på fasaden, laga av perforerte aluminiumsplater som dekker ytterveggane, skapt av Anne-Gry Løland, eller det runde prismet i vindauget mellom foajeen og hagen, laga av Lutz-Rainer Müller og Stian Ådlandsvik. Dette er to av ein rekke kunstverk og prosjekt skapt til og for høgskulen og Campus Bergen.

Eitt av verka er meir unseleg og samtidig meir aggressivt enn dei andre. Snorre Ytterstad har rissa ein halvsirkel på kvar side av eit hjørne i idrettsbygget. Sporet i gipsplata står som eit primitivt teikn etter kunstnaren, som forma sirkelen som danna seg då han stod inntil hjørnet av veggen sommaren 2014 og lèt armane svinge på kvar si side.

Det rivne sporet signaliserer både orden og øydelegging. At eit kronestykke er involvert i verket, er vesentleg. Er det ein kapitalismekritikk?

I konteksten av ein høgskule oppstår eit ekstra tolkingslag. Meiner kunstnaren at utdanningssystemet fangar studentane inn i rigide system? Eller kan ein tolke det dit at det i kvar einaste situasjon er to polar: grunnleggande former for orden og samstundes motstand, individualitet og aggresjon?

Eg nemner verket til Ytterstad fordi det viser kva for utfordringar og moglegheiter ein står overfor når eit offentleg bygg skal få sin kunst. Kunstnarane går inn i ein samanheng der dei har ein heilt bestemd situasjon å spele på, både formalt og tematisk. Planlegginga må ta mange omsyn, både i samband med aktiviteten på høgskulen og funksjonen til bygga og anna kontekst. I dette møtepunktet blir ny kunst til. Ofte ligg det derfor svært lange og komplekse prosessar bak vala.

Allereie i 2010 starta arbeidet med kunsten på Høgskulen på Vestlandet, Campus Bergen på Kronstad. Då var første byggetrinn under oppføring i tilknyting til dei tidlegare verkstadlokala til Noregs statsbanar. Då andre byggetrinn

blei ferdig hausten 2020, var ein ti år lang prosess tilbakelagt. Saman med arkitektar, byggherre og representantar for høgskulen har kuratorane Sissel Lillebostad og Trond Hugo Haugen, oppnemnt av KORO, og kunstutvalet diskutert seg fram til kva for grep som ville eigne seg i bygga som var under oppføring. Deretter følgde arbeidet med å få inn kunst gjennom utlysing av konkurransar, invitasjonar og innkjøp. Kunstnarane som har laga verk på oppdrag, har arbeidd med dei aktuelle romma for auge. Dei har sett seg inn i konteksten og skapt eit uttrykk som eit kunstnarleg svar til akkurat denne situasjonen.

Kvarden på ein travel høgskule handlar om veldig mykje anna enn å sjå på kunst. Og sjølv om den offentlege kunsten kan vere omgitt av menneske på alle kantar, kan den risikere å bli oversett. Ein kan gå forbi eit kunstverk i fleire år utan å legge merke til det eller bli så van til det at ein rett og slett sluttar å sjå verka. I slike situasjonar kan kunsten trenge peikarar. Noko som seier: Sjå her.

Denne boka er ein slik peikar. Den viser kunsten som er på Campus Bergen, og fortel om planlegginga av den. I ein lengre tekst får vi tankar bak utvalet av kunstnarar og plassering av verk og om dei premissane kunstnarane fekk å arbeide innanfor då dei laga verka. Boka gir òg eit innblikk i dei ulike kunstverka gjennom tekst og bilete. Tanken er at du, enten du er student, tilsett eller gjest, skal få lyst til å rive deg laus frå dine daglege gjeremål og rette merksemda mot kunsten som er i bygga kor du arbeider, eller som du besøker.

Mange av kunstverka på Campus Bergen er varige og lar seg oppleve på staden. Boka fortel òg om dei tidsavgrensa kunstnarlege prosessane som har funne stad i tilknyting til campus og trekker forbindelsar mellom desse og dei varige verka.

Vi håper at boka kan bidra til at studentar, tilsette og gjester på Kronstad retter merksemda mot den rike og varierte kunsten som er her i deira nære omgivnad, og at den opnar nokre fleire dører inn til ein breiare forståing av den.

— Ingvill Henmo, redaktør

Discover the art at Bergen Campus, Kronstad

This book about the art at Bergen Campus, of the Western Norway University of Applied Sciences is a gift to the college's many staff members, students and guests. Through pictures and texts it invites you to discover the art to be found in and around the Kronstad buildings.

You may have already noticed some of the works: the expansive design on the façade, made from perforated aluminium panels that cover the outer walls, the work of Anne-Gry Løland; or the circular lens made of prisms in the window between the foyer and the courtyard, created by Lutz-Rainer Müller and Stian Ådlandsvik. These are two of a number of works of art and projects developed for the college and Bergen Campus.

There is one work that is less conspicuous yet more aggressive than the others. In the sports building, Ytterstad has incised semicircles on each of two walls that meet to form a projecting corner. The ragged grooves in the plasterboard remain like a primitive symbol for the artist, who, in the summer of 2014, formed them by standing at the corner of the wall and describing arcs with arms outstretched on either side.

The rough channels suggest both order and destruction. To understand the work, it is essential to know that it was made using a modified one krone coin. Is it a critique of capitalism?

In the context of a college of higher education, an extra layer of meaning arises. Might the artist be suggesting that the educational system traps students in a rigid system? Or is he reminding us that there are two aspects to every situation: fundamental forms that indicate order, yet at the same time resistance, individuality and aggression?

I mention Ytterstad's contribution because it illustrates the challenges and opportunities one encounters when selecting art for a public building. The artists enter into a context where they have highly specific references to play on, both formally and thematically. Planning has to take many things into consideration: the activities of the college, the function of the buildings, and more besides. At this intersection of factors, new art comes into being. Consequently, the choice of works often involves long and complex deliberations.

The process of choosing the art for Bergen Campus at the Western Norway University of Applied Sciences began as early as 2010. By that point, the first phase of construction, involving the makeover of some former national railway workshop sheds, was already underway. The completion of

the second phase in autumn 2020 brought a ten-year process to an end.

Together with the architects, the commissioning authority and representatives of the college, curators Sissel Lillebostad and Trond Hugo Haugen, appointed by KORO (Public Art Norway), discussed the kind of artistic interventions that would be appropriate for the buildings under construction. This was followed by the process of procuring the actual works through artist competitions, invitations, and purchases. Each commissioned artist has worked with a specific space in mind. Having familiarised themselves with the context, they delivered concepts that constitute artistic responses to unique situations.

Everyday life at a busy college is about much more than looking at art. And although public art is frequently situated where human activity is intense, there is always a risk of it being overlooked. You can walk past an artwork every day for years without noticing it, or get so used to it that you simply stop looking. In such a situation, the art may benefit from a prompt. Something that says: Look here!

This book is just such a prompt. It presents the art of Bergen Campus and describes how it was planned. The main essay explores the thoughts behind the selection of artists and locations, and the constraints under which those artists worked. The book also provides insights into the actual works through text and image. It is our hope that we can persuade you – whether a student, a member of staff, or a visitor – to tear yourself away from your scheduled activities and to direct your attention to the art to be found in the buildings where you work or that you happen to be visiting.

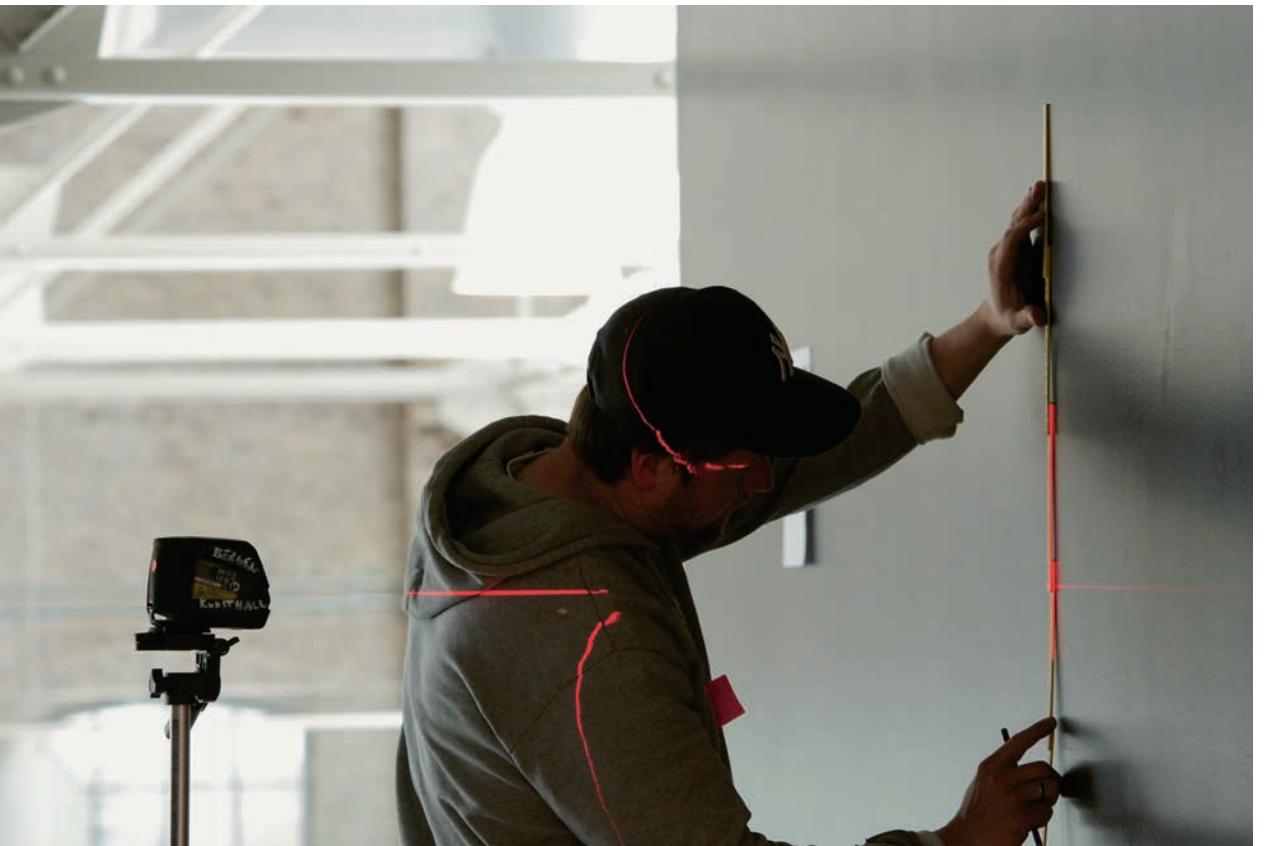
Many of the artworks at Bergen Campus are permanent and can be appreciated in their respective locations. But the book also describes short-term artistic projects that have taken place in the campus setting and illuminates how they relate to the permanent works.

It is our hope that this book will help students, staff members and guests at Kronstad to focus attention on the rich and varied art that adorns this working environment and that it will open further doors to a deeper appreciation of the individual works.

— Ingvill Henmo, editor

Arbeidet med kunsten på Kronstad

Sissel Lillebostad og Trond Hugo Haugen

Sveinung Rudjord Unneland under montering, juni 2014.

Bringing the Art to Kronstad

NO Ei vegteikning som strekkjer seg i heile lengda av ein 60 meter lang underjordisk korridor, nokre såpebobler pulsar ut over myldresona kvart 5. minutt, ein podcast om det grøne skiftet, ei lydvandring, folie på glasflater med skriftteikn frå munnlege språk i Etiopia – dette er nokre av kunstverka på Campus Bergen på Kronstad, Høgskulen på Vestlandet (HVL). Dei enkelte kunstverka omtalaast nærmare i eigne avsnitt. Underveis i teksten ser vi nærmare på vala vi tok, og forankringa til HVL.

På Campus Bergen trør kunsten inn på ein arena som bygger på ein lang og sjølvmedvete tradisjon der profesjonsforståinga står sterkt. Jordmorutdanninga vart etablert i 1860, ingeniørutdanninga har røter heilt tilbake til 1772, med toårig utdanning frå 1875, lærar-utdanninga vart etablert i 1953 under namnet Statens lærerskoleklasser i Bergen. Alle fusjonerte som del av høgskulen i 1994. HVL målber verdiar der ambisjonen er å utdanne gagns menneske – eit nyttig, grundig og fullt ut menneske som gjennom sitt virke og samfunnsengasjement gjer ein positiv forskjell. Utdanningsinstitusjonane opererer i eit pågåande samspel med samfunnet og bidreg aktivt til å forme vår tid, dei er brubyggarar mellom det vi kan, og det vi enno ikkje veit noko om. Dei tek vare på oppsamla kunnskap og held den oppdatert med ny forsking.

Kunstverka på campus inngår i det store puslespelet som utgjer ein travel høgskule. Kunst er, om vi måler på ein funksjonsskala, utan direkte nutte. Samstundes er det vanskeleg å sjå for seg eit samfunn utan kunst i nokon form. Kunsten er òg kjend som eit felt der kunnskap frå alle andre område fritt vert teken i bruk. Til skilnad frå vitskapleg forsking treng ikkje kunst å beleggje praksis med bevis, og det er heller ikkje naudsynt å stadfeste noko sanning. Men blant det som kunst og vitskap deler, er evna til å stille seg undrande til alt. Undring og tvil er naudsynte motorar i undersøkande og kritiske prosessar – grunnlaget for all utdanning og utforskning og ikkje minst – fagleg refleksjon.

Eit kunstutval, sett saman av representantar for høgskulen (rektor og ein student), ein frå arkitektane, ein frå Statsbygg og to kunstkonsulentar, starta det felles arbeidet 18. mai 2010. Målet var å utarbeide ein samla kunstplan, der både høgskulen, arkitekturen og framdrift med budsjett var gjort reie for. Endelege val av kunstnarar og prosjekt gjorde vi i fellesskap. Kostnadsramma for kunsten var 16 mill. kroner. Nøkkelorda frå KORO, *Tid til å tenke – Mot til å våge – Evne til forankring*, ga utvalet ein modell for framdrifta. Rett nok utfordra arkitekt og brukar modellen allereie første dag, forankring (av fasaden som prosjekt) vart det ikkje tid til, av di framdrifta kravde at fasaden måtte handterast med det same. Med dette krevjande prosjektet kasta utval og kunstnar seg ut i ukjend terrenn frå dag ein.

KORO, som er statens organ for kunst i offentlege rom, vedtok mandatet for kunstprosjektet i april 2010: *Utdanningsinstitusjonar er sted for faglig refleksjon og personlig utfordring. Kunsten kan på samme vis bidra til økt innsikt samt utvidet forståelse og erkjennelse. Høgskolen i Bergen er derfor et sted der man både kan og bør ta sjanser hva angår kunstens potensial. KORO ønsker derfor at konsulentene skal legge til rette for (et) kunstprosjekt(er) som tar betydelig visuell og/eller kognitiv plass.*

EN A wall drawing that stretches the entire length of a sixty-metre-long underground passage, a few soap bubbles pulsing out across a mingling zone every five minutes, a podcast about the green shift, an audio walk, glass surfaces sprinkled with symbols from oral languages in Ethiopia – these are just some of the artworks that adorn Bergen Campus at the Western Norway University of Applied Sciences (HVL). The individual artworks are discussed in detail in a separate section. This article takes a closer look at the choices that were made and how the works relate to HVL.

At Bergen Campus art enters an arena defined by a long, strong tradition of pride in vocational professions. The institute for midwifery opened in 1860, the one for engineering as far back as 1772, with a two-year programme launching in 1875. A centre for teacher training was established in 1953 under the name “State Teacher Training Classes in Bergen”. All were merged into the current institution in 1994. HVL embodies values associated with training people for socially useful professionals, where the ambition is to form confident, competent and mature individuals who make a positive difference through their work and community engagement. The various training institutions operate in an ongoing interaction with society, actively helping to shape the world we live in, as bridge-builders between current capabilities and what is not yet known. They are guardians of our accumulated knowledge, which they strive to update through new research.

The works of art at campus are elements in the large mosaic that constitutes a busy centre of further education. When measured on a scale of utility, art is of little direct value. At the same time, it is difficult to imagine a society that lacks art of any kind. Art is also known as a field that freely avails itself of knowledge from other forms of human activity. Unlike scientific research, art is not required to justify itself through the provision of evidence, and neither does it seek to confirm specific truths. But one of the qualities art and science share is the ability to approach the world with a sense of wonder. Wonder and doubt are vital driving forces in investigative and critical processes; they are the foundation for all education, research and – not least – professional reflection.

An art committee, consisting of representatives from the college (the principal and one student), one from the architects, one from Statsbygg, and two art consultants, began work on 18 May 2010. The goal was to draw up an art plan that addressed the interests of the college, the architecture, and the budget process. The final selection of artists and projects was a joint decision. The budget for the art was NOK 16 million. A slogan proposed by KORO (Public Art Norway) – “Time to think – Courage to dare – Capacity to connect” – served as a formula for the committee’s work. It was a formula that proved challenging for the architect and the client from day one. There was simply no time to connect (with regard to the façade project), since the building schedule required the façade be dealt with immediately. In the case of this demanding project, the committee and the artist had to run headlong into unfamiliar terrain right from the start.

KORO, the state organisation for art in public space, officially commissioned the art project in April 2010: “Educational institutions are places for professional reflection and personal challenge. In a similar way, art helps to foster insight and to extend understanding and knowledge.

Det er ein draumesituasjon for kunsten når mandatet oppfordrar til å ta plass. I tråd med mandatet utforma utvalet ein kunstplan med tydelege ambisjonar og der kunsten skulle ta plass – men ikkje først og fremst fysisk. Ambisjonen var å utforske dei ytre grensene, kva for ulike posisjonar den offentlege kunsten kunne ha – og ta. Kunstplanen organiserte vi etter motsetningane permanent og temporær, mellom det faste (arkitekturen) og det rørlege og det sosiale. Mellom desse punkta drog vi ei linje, ein akse organiseret etter tid. Enkelt formulert, og forenkla på andre vis, kan vi seie at det første kunstprosjektet, Fasaden, er permanent og fast og det siste, Vågestykke, er temporært og sosialt. Dei varige verka – forbunde med arkitekturen, men ikkje uløyseleg knytt til den – fekk ein plass mellom desse ytterpunktene. Tidsaksen var med dette forma, med sine faste og rørlege element.

Det Campus Bergen som vart tatt i bruk hausten 2014, er sett saman av dei gamle verkstadshallane til NSB, med fellesareala kantine, bibliotek, idrettshall og studenthus, og eit nybygg (K1) som rommar dei nye laboratoria, auditoria, kontor, lesesalar og arbeidsrom. I 2020 opna eit anna nytt bygg (K2) i nordenden av campus. Her finn ein mellom anna senter for læringsforskning og auditorium. Samla vil det røre seg mellom 7000–9000 personar gjennom campus på kvar dagar. Området er nesten som ein liten by, med tilsvarande krav til stabile og trygge rammer para med fleksible løysingar. Det vart tidleg klart at det samla arealet var for lite til den daglege verksemda, husa var – for å seie det enkelt – allereie propfulle av aktivitet. Det tilgjengelege golvarealet måtte haldast opent og fleksibelt, det var ikkje rom for plasskrevjande kunstverk. Vi måtte finne område der kunsten kunne ta stor visuell og kognitiv plass, men som ikkje kravde verdifullt areal. Luftrom og veggjar peika seg ut, til dømes dei såkalla dobbelthøge romma. Dei er sosiale møteplassar ein finn i alle hjørna av K1 som vender mot dei indre hagane, rom med dobbel takhøgde og store vindauge. Veggane vi plukka ut, valde vi ut frå kriteria synleg, samanhengande og, ikkje minst, beskytta. I analysen av lokala på campus vurderte vi framtidig bruk. Kvar kjem det sannsynlegvis ei ombygging eller mellombels parkering av dei stadig vandrande kopimaskinene? Kvar vil kunsten måtte hevde seg i ein situasjon med plassmangel og i konkurransen med naudsynte installasjonar?

Varige verk

Allereie på første møtedag sette utvalet i gang arbeidet med fasaden. Det tunge maskineriet som styrer byggjeprosjektet, har si eiga tidsakse, der fasadeverket som eit integrert verk er uløyseleg knytt til bygget og dermed fullstendig underlagt framdrifta. Fordi fasaden skal monterast før dei indre strukturane er ferdige, hasta det med å finne ein kunstnar som kunne løye oppgåva: å tilverke tusenvis av kvadratmeter fasadeplater i sjøvatnsbestandig aluminium til kunstverk.

Utvælt inviterte seks kunstnarar til lukka konkurrans. Vi ønska oss eit kunstverk som kunne bryte med arkitekturens faste rutennett med vertikale og horisontale band forma av vindauge og andre markeringar i fasaden. Eit av dei innkomne forslaga gjorde meir enn det. Ole Jørgen Ness lanserte omfattande grep som famna heile bygningskroppen. Han ville opne veggene med hol som gjekk over

The Western Norway University of Applied Sciences in Bergen is therefore a place where one can and should take a bold approach with regard to the potential of art. Accordingly, it is KORO's wish that the consultants should facilitate art projects that occupy considerable visual and/or cognitive space."

Where art is concerned, it is a dream come true to be asked to occupy considerable space. In line with this requirement, the committee devised an art plan with the clear ambition to do just that – without requiring that the space in question should be exclusively physical. The aim was to explore the outer extremes of public art and the variety of positions it could assume or adopt. The plan was constructed around the contrasts between the permanent and the transient, the fixed (architecture) and the movable and the social. Between these extremes we drew a line that served as an axis of temporal organisation. In the simplest of terms, we can say that the first art project, Fasaden (The Façade), is permanent and fixed, whereas the last, Vågestykke (Ventures), is transient and social. The permanent works – associated with the architecture, but not inseparably linked to it – assumed positions somewhere between these polar points. The time axis was thus effectively defined, between the fixed and the movable elements.

Inaugurated in 2014, Bergen Campus consists of several former national railway workshop halls, repurposed to contain the communal canteen, library, sports hall and student housing, and a new building (K1), which houses new laboratories, auditoria, offices, reading rooms and study spaces. A further new building (K2) at the north end of the campus was opened in 2020. This contains, among other things, a centre for learning research and another auditorium. A total of between seven and nine thousand people pass through the campus on an average weekday. The area resembles a miniature town, and much like a town, it has to function as a safe and stable environment that is also adaptable to changing demands. It became clear early on that the overall area was too small for its routine activities. To put it simply, the building was already working at its limits. The available floor space had to be kept accessible and flexible; there was no capacity for over-sized projects. We had to find locations where artworks could occupy large visual or cognitive spaces without intruding on valuable floor space. Potential solutions included using air space and walls, for example the so-called double-height spaces. Located at each corner of the K1 building, these serve as social meeting places. They look on to atrium gardens, have a double ceiling height and large plate-glass windows. Here we selected a number of walls that offered large, conspicuous, uninterrupted, and – not least – well protected surfaces. In our analysis of the campus, we also considered future use. What parts were likely to be affected by later restructuring? Where was the ever-migrating photocopier likely to end up next? Where would artworks have to contend with space restrictions or to compete with essential fixtures?

Permanent works

From as early as its first meeting, the committee began work on the façade. The heavy machinery needed for the construction work imposed its own time axis, and since the artwork at the facade was inextricably integrated with the building, work on it was determined by the construction schedule. Because

fleire etasjar. Utkastet måtte diverse skrotast av tekniske orsakar, men det fekk utvalet til å sjå uforløyte potensial i andre forslag. Utvalet utfordra Anne-Gry Løland til å utvikle sine skisser vidare, og ho utforma teikningar for perforering av dei sentrale gavlveggane og trappetårn. Kunstnar, kurator og arkitekt vurderte dei ulike løysingane saman. Kor mange ulike plater var nødvendig for å skape tilstrekkeleg variasjon? Vi fekk platene testa i vindtunnel for å høyre om hola kunne komme til å plystre. Fasaden det skulle arbeidast med, var enorm, og det kjendest uavvendeleg å bestemme seg. Løland la inn all si tid og arbeidsvilje i den korte og intense perioden før platene vart produsert og montert i samsvar med hennar plan. Dei barokke motiva, med fontener og lubne kjerubar para med moderne konstruksjonselement,

the façade had to be assembled before the internal structures could be completed, it was a matter of urgency to find an artist who could solve the task: to transform thousands of square metres of façade panels made from seawater-tolerant aluminium into an artwork.

The committee invited six artists to participate in a closed competition. We wanted an artwork that would break up the fixed grid pattern of the architecture, with its vertical and horizontal lines of ribbon windows and other façade elements. One of the proposals did more than just that. Ole Jørgen Ness proposed a radical intervention that involved the entire corpus of the building. He wanted to open up the walls with gaps that reached across several floors. Unfortunately, his plan had to be rejected for technical reasons, but it enabled

Campus på Kronstad sett frå vest.

er smidig komponert over dei store endeveggane, det ser mest ut som om dei er kasta over fasaden.

I tillegg til fasaden lyste kunstprosjektet ut to konkurransar, den første om skulens torg og vandrehall: Foajeen.

Av dei innsende forslaga var det eit som stakk seg markant ut. Kunstnaren, Ryan Gander, brukte kunstplanen og skulens verdigrunnlag aktivt i sitt forslag *Katten på Kronstad*. Prosjektet gjekk ut på at ein katt skulle bu på skulens område og bli teken hand om av ein student. I dette låg omsorg både for katten og studenten, den siste ville få eit stipend knytt til kattepassinga. Katten skulle bu i eit eige hus, teikna av Gander, og kunne røre seg over heile campus. Verket var ein augeopnar for kva som kan ligge i kognitivt utfordrande og plasskrevjande verk. Eit enkelt grep med ein katt gjorde at vi måtte revurdere institusjon, bygg, lover. Avgrensingane våre vart brått tydelege. Det ville krevje gjennomgåande tekniske løysingar å la katten

the committee to recognise additional potential in some of the other proposals. The committee encouraged Anne-Gry Løland to refine her own sketches, and she came back with a design of perforations for the central end-walls and the stairwell tower. The artist, curators and architect jointly explored the various solutions. How many different panels would be needed to create sufficient variety? We had prototype panels tested in a wind tunnel to find out whether the holes in them might produce unwelcome noise. The façade to be covered was enormous, and it was essential that a decision be made. Løland invested all her time and energy in the short, intense period before the panels were produced. In due course they were assembled according to her master plan. A motivic system that combines Baroque fountains and chubby cherubs with images of architectural components forms the basis for a flexible composition that covers the large end walls, with the appearance of being draped over the façade.

røre seg uhindra over heile campus, inne og ute. Forslaget var lenge ein favoritt, og utvalet la ned mykje arbeid for å realisere det. Diverse kom dei tekniske avgrensingane i vegen. Likevel, utvalet fekk enda ein augeopnande erfaring. Det fekk oss til å vurdere dei andre forslaga i eit litt anna lys.

Utkastet vi valde til sist, overtydde med ei utforsknings- og samstundes leikande haldning til tid og stad. Lutz-Rainer Müller og Stian Ålandsvik la fram eit kunstverk i tre delar som konseptuelt heng saman: Ei linse sett saman av prismestavar som snur verda på hovudet, ei lampe konstruerer ei «sol» som vandrar over veggen, frå soloppgang til solnedgang, kvar dag, programmert etter døgendet på nøyaktig motsett side av jorda, og ei såpeboblemaskin som bles eit par såpebobler ut i foajeen kvart 5. minutt. I det moderne prosjektet, som kan seiast å vere fundamentet til vårt verdssyn, er linsa sentral i korleis verda blir sett og forma. Såpebobla er symbol på vanitas, ein metafor for noko vakkert, men samstundes lett, noko som forsvinn utan spor. Antipoden er ein mystisk stad, i Kronstad sitt tilfelle er det ein plass ute i det sørlege Stillehavet. Å kjenne til den plassen, om enn berre teoretisk, er ei stadfesting av at jorda er rund. Kunnskap forvitras, den er ikkje så fast som vi trur. Kunnskap er avhengig av dialog og nye, gjentekne verifiseringar. Maskina som pustar ut såpeboblene, krev òg vedlikehald, driftsavdelinga sitt jamlege ettersyn må sjåast som ein del av kunstverket.

Varige veggar

Teikning er eit enkelt verktøy, men med evne til å formidle omfattande og komplisert innhald. Teknikken er gammal. Eldre enn dei fleste andre uttrykksformer vi kjenner til. Teikningane i hòlene i Lascaux er berekna til å vere laga for om lag 20 000 år sidan. Den kan trygt reknast til den varige kunsten. Teikning og måleri rører seg i tette nabolog, men det som ofte er ein særskild kvalitet ved teikning, er linja. Teikninga er ei forlenging av handa, av tanken. Praksisen er kjend av alle. Ein finger i sanda er tilstrekkeleg. Teikning er òg eit grep der store og små veggar kan gjerast om til kunstverk, direkte og gjerne av kunstnaren sjølv. Med dette som utgangspunkt sette vi av fire område for vegteikning.

Den største veggflata er i ein 60 meter lang korridor mellom parkeringsanlegget og driftsavdelinga, med inngang til kantinekjøken og toaletta for foajeen. Korridoren har ingen særtrekk, den er ein lang og anonym passasje. Men den eine sida er ei samanhengande veggflate. Veggen kan ikkje sjåast i sin heilskap. Den må heller tenkast på som ein skriftrull ein opnar når ein vandrar frå den eine til den andre enden. Nirmal Singh Dhunsi vann konkurransen vi lyste ut. Dhunsi utforma den samanhengande vegteikninga som ei vandrings i ein skog, under trekroner. Mellom og bak stammane kan ein sjå kjente figurar henta frå vestleg og austleg kultur, mellom anna dukkar øyra til ei kjend amerikansk mus opp, dei tre røvarane Kaspar, Jesper og Jonatan lurer mellom stammane, og det er mogleg å kjenne att guden Brahma, med sine tre hovud.

Dei andre kunstnarane som deltok i konkurransen, leverte alle sterke prosjekt. Vi inviterte Päivi Laakso og Kim Hiorthøy, i tillegg til ein nestor i feltet, Leonard Rickhard, til tre andre veggar, alle med ulike premissar. Ei veggflate i lesesalen, akustisk dempa med svarte perforerte metall-

In addition to the façade, the art committee arranged two other competitions, the first for the college plaza and lobby, the foyer. Of the submitted proposals, there was one that stood out as exceptional. The artist Ryan Gander actively referenced both the art plan and the school's values in his proposal *Katten på Kronstad* (The Cat at Kronstad). His project revolved around the idea of a cat living on the college grounds, which needs to be taken care of by a student. This involved provisions relating to the care of both the cat and the student, for the latter would be granted an allowance for looking after the former. The cat would live in a house specially designed by Gander, and should be free to roam anywhere across the campus. The proposal was an eye-opener that expanded the notion of cognitively and spatially challenging works. The simple device of a cat meant that we had to reassess the institution, the building, and relevant legal constraints. Our limitations were suddenly thrown into sharper relief. Extensive technical solutions would be needed to allow the cat to move freely throughout the campus, indoors and out. For a long while, the proposal was a clear favourite, and the committee invested considerable energy in trying to make it work. Unfortunately, the technical difficulties eventually proved too much. Even so, for the committee it was yet another revealing experience that persuaded us to look at the other suggestions in a different light.

The proposal that was ultimately chosen convinced in terms of its inquiring yet simultaneously playful approach to time and place. Lutz-Rainer Müller and Stian Ålandsvik proposed a work with three conceptually related parts: a lens composed of prisms that invert the image of the world outside, a lamp that projects a “sun” that wanders across a wall, from sunrise to sunset each day, in direct relation to the passage of the sun on the exact opposite side of the earth, and a machine that blows just a couple of soap bubbles out into the foyer every five minutes. In this modern project, which addresses the foundations of our perception, the lens is central to the way we view reality. The soap bubble is a *vanitas* symbol, a metaphor for something beautiful yet ephemeral, which vanishes without trace. As for the projection of the sun, this represents the terrestrial antipode of Kronstad, a place of mystery in a remote stretch of the southern Pacific Ocean. Our knowledge of that place, no matter how theoretical, is a confirmation of the earth's roundness. Knowledge is perishable; it is not as solid as we think. It depends on dialogue and constant, repeated verification. The machine that blows the soap bubbles also needs looking after, and the regular inspection by someone from the maintenance department must also be considered part of the artwork.

Permanent walls

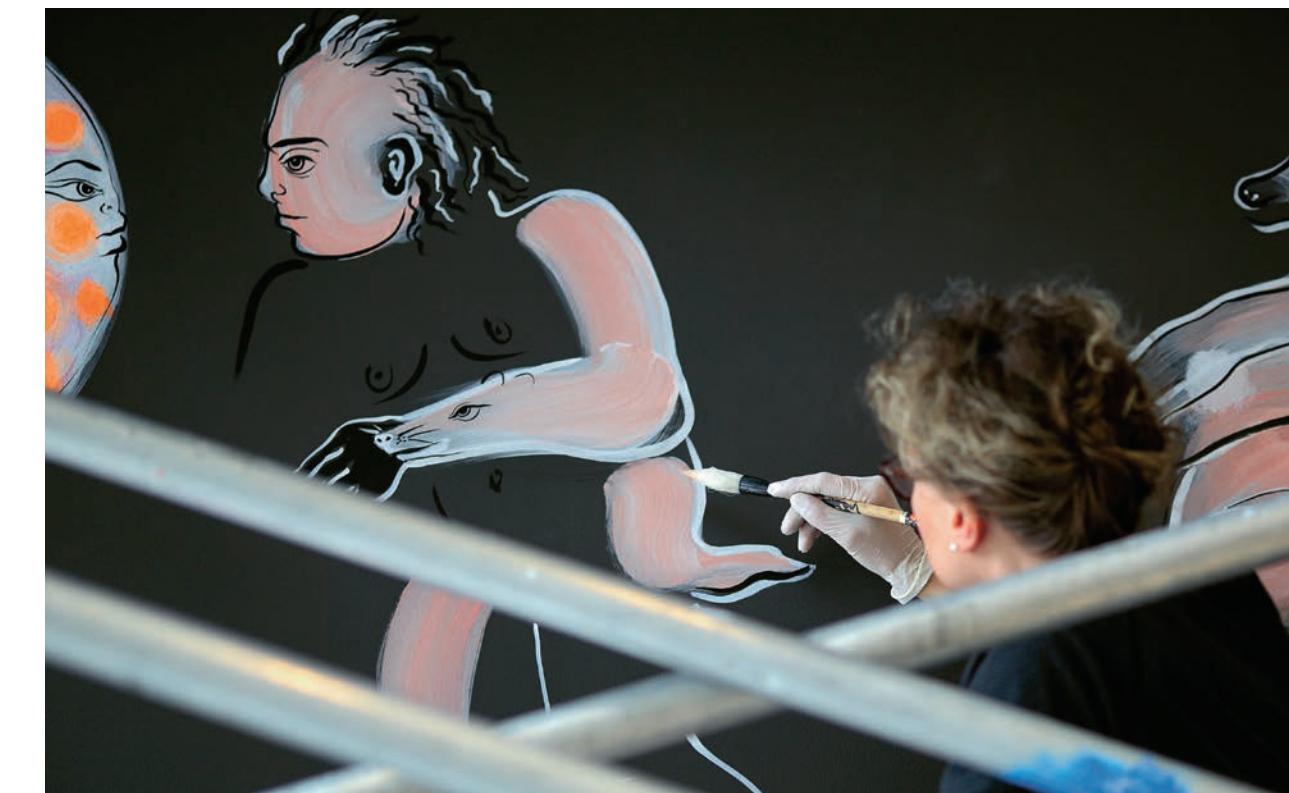
For all its simplicity, drawing is a medium capable of conveying wide-ranging and complex content. It is an ancient technique, older than most other forms of expression we know of. The drawings in the caves of Lascaux are estimated to date back some 20,000 years. They can safely be described as enduring art. Drawing and painting are close relatives, but what is often seen as a distinguishing quality of drawing is the line. Drawing is an extension of the hand and of thought. It is a method familiar to everyone. A finger in the sand is all it needs. Drawing is also a medium that allows

platene som ikkje kunne dekkast til med meir enn nokre få prosent, vart Hiorthøy utfordra på. Han løyste det med figurar i kryssfiner, skorne ut og montert ein liten centimeter ut frå metallplatene, noko som tilfredsstilte Statsbygg sine strenge krav. Motiva er sett opp som ei visuell liste, ei vareoppstilling over ting ein omgjev seg med, eller val ein kan ta. Verket balanserer hårfint mellom det naive og det rå. Livet sine mange utfordringar, inklusive dei vi ikkje vil ha, som til dømes drap, er hos Hiorthøy lett karikert som i ein skitenrealistisk teikneserie.

Laakso fekk til rådvelde ei sosial sone mellom ingeniør- og læraravdelingane. Rommet er opent opp over to høgder, innreia med eit kompakt kjøken og småbord. Ei smal bru går tvers gjennom rommet i den 2. høgda.

walls large or small to be transformed into works of art, directly, and generally by the artist in person. With all this in mind, we picked out four surfaces for wall drawings.

The largest is a sixty-metre-long corridor between the parking facility and the operations department, with entrances to the canteen kitchen and the foyer toilets. Lacking in distinguishing features, the corridor is a long, anonymous passage. But one side is an unbroken wall surface. The wall cannot be seen in its entirety. It can be viewed instead as a scroll that gradually unrolls as one passes from one end to the other. Nirmal Singh Dhunsi won the competition to develop this space. Dhunsi designed a continuous wall drawing that evokes a walk in the woods beneath a canopy of trees. Between and behind the trunks, the viewer glimpses familiar figures from

Päivi Laakso i arbeid, juni 2014.

Laakso erobra både dette samansette rommet og ein nærliggande korridor med fargesterke skapningar. Hennar figurar rører seg i eit landskap prega av gamle mytar og segn, med eventyrlege kombinasjonar av dyr og menneske. Figurane strekkjer seg mellom golv og himling, uhindra av gravitasjonskreftene, leikar med faste installasjonar og gøymer seg under benkar og over skåp.

Leonard Rickhard kom til ei nær perfekt veggflate, eit liggande rektangel som svevar fritt ei høgd over golvet i kaféområdet. Utstyrt med akryltusj og eit rullestillas teikna Rickhard opp ein komposisjon av 40 einskilde ruter med motiv vi kjenner frå andre av verka hans: lett absurde maskiner, einslege menn, spartanske bygnader og køyreto. Heilskapen er organisert med klare tyngdepunkta, ikkje berre reint kompositorisk. Ei maskin trugar med å eksplodere nede i høgre hjørne, ein mann ropar ut i det tomme rommet i øvre venstre felt. Rickhard seier sjølv at det gode

Western and Oriental culture. Here it is the ears of a famous Disney mouse, there the three robbers Kaspar, Jesper and Jonatan, lurking among the trees, elsewhere the god Brahma, with his three heads.

All the other artists who took part in the competition presented strong proposals. Päivi Laakso, Kim Hiorthøy, and Leonard Rickhard – a heavyweight of the field – were invited to make proposals for three other walls, each with different constraints. Hiorthøy was assigned the challenge of a wall in the reading room, which was covered in an acoustic insulation of black perforated metal panels, no more than a few percent of which could be covered over. What he came up with was a series of figures cut from plywood mounted about a centimetre away from the panels, a solution that satisfied Statsbygg's strict requirements. The theme is a kind of visual list, an inventory of the things one surrounds oneself with or the choices one can make in life. The work strikes a fine

ornamentet trekkjer seg mot flata, ei betraktnig som alltid har interessert han. Veggteikninga kan studerast både frå golvplan og frå ei gangbru lokalisert på den andre sida av det dobbelthøge rommet.

Det siste veggarbeidet er Snorre Ytterstad ansvarleg for. Det er del av serien «overraskinger», verk som gøymer seg litt unna, som ein aktivt må sjå. Veggteikninga i idrettsbygget er utført med tannlegebor og eit modifisert kronestykke som han nytta til å sage eit opent spor i gipsplata, ein sirkel forma etter måla kroppen har med armane utstrekta, på kvar side av eit hjørne.

Lause verk: Samlinga

I 2010 var det ikkje vanleg praksis i KORO å handtere kunst eigd av andre. Men rektor Eli Bergsvik gjorde utvalet merksam på at høgskulen, før samlokaliseringa, eigde hundrevis av verk på høgskulen sine ulike campus. Den store og varierte kunstsamlinga imponerte, og vi tok den inn i kunstplanen. Samlinga er verdifull for institusjonen. Den inneheld verk henta frå historia til dei ulike fagområda og ikkje minst – den skalerer ned institusjonens tyngd og størrelse med varmen frå mange kunstarlege utforskingar.

Samlinga utgjer rundt 200 unike objekt, av desse er vel 150 frå samlinga høgskulen disponerte før flyttinga i 2014. Med monteringa på Kronstad er ambisjonen å bringe vidare det som mellom anna har vore lærarhøgskulens mål med si samling: å formidle kunst for skulens studentar. Ikke så uventa er menn tungt representert, med nokre få

balance between the naive and the raw. In Hiorthøy's hands, life's many challenges, including those we would prefer to avoid, such as killing, are gently caricatured like a kind of grubbily realistic cartoon.

The space assigned to Laakso was a communal area between the engineering and teacher-training departments. Open to a height of two floors, it contains a compact kitchen and small tables. It is transected by a narrow bridge that connects rooms on the upper level. Laakso took possession of both this complex space and a nearby corridor with an array of colourful creatures. These half-human half-animal hybrids move in a landscape suggestive of ancient myths and legends. Unhindered by the force of gravity, her figures are spread from floor to ceiling, playfully interacting with permanent fixtures, or hiding beneath benches and behind cupboards.

Leonard Rickhard was assigned an almost perfect wall surface, a horizontal rectangle suspended high above the floor of the café area. Equipped with acrylic marker pens and a mobile scaffold, Rickhard laid out a grid of forty rectangular fields, which he filled with elements familiar from his other works; slightly absurd machines, solitary men, spartan buildings and motorised vehicles. The overall work is organised with clear centres of gravity, not just in terms of composition. To the lower right, one machine is in danger of exploding, to the upper left, a man emits a shout into empty space. Rickhard himself says that good ornament always tends towards flatness, an observation that has always interested him. The wall drawing can be studied either from floor level or from a walkway located on the other side of the space.

unnatak. Eit mål er å utvide med verk av kvinner, og då gjerne med fleire verk av same kunstnar.

I monteringa valde vi å spreie kunsten, men samstundes markere den gjennom å krevje rom gjennom plassering. Samlinga er montert over heile campus, dei fleste verka i klynger. Nokre av desse klyngene er store, som den 20 meter lange veggen med 52 grafiske trykk i svart-kvitt eller den høge veggen salonghengt med 12 små og store måleri. Samanstillingsane viser at dei einskilde verka ikkje oppstod i eit vakuum, dei eksisterer i ein samanheng der dei deltek i samtalar med andre verk.

I kulturaksen – ei markert gangsono som går gjennom alle byggja frå studenthuset i nord til idrettsbygget i sør – er det samla måleri av Arne Ekeland, Eva Synnestvedt og Eva Winther-Larssen. Nokre fine silketrykk av Aase Kvigne Bjordal frå 60-talet fekk selskap av Per Kleiva på gangbrua til idrettshuset. I biblioteket er fargetrykka, av mellom andre Ludvig Eikaas, Inger Sitter, Sigurd Winge, Hanne Borchgrevink, Sigrid Szetu, Kjell Nupen, Sverre Wyller og Knut Rumohr, montert på svarte veggar langs smale bruer som dannar ei rytmisk kjede på tvers av kulturaksen. Mange av kunstverka i samlinga fekk plass på dei svartmåla veggane som ein finn i biblioteket og rundt trapperomma. På desse veggflatene lyser verka opp. Vi monterte òg verk av same kunstnar i lag. Slik vart dei betre verna av kvarandre.

Leonard Rickhard og Nirmal Singh Dhunsi donerte sjenerøst arbeidsteikningane sine til samlinga. Rickhard brukte skissene aktivt for å utforme veggteikninga, fundringane undervegs er notert på arka, ulike utgåver er sett opp imot kvarandre. Dhunsi sine 9 detaljerte teikningar, der heile den 60 meter lange veggen er delt opp og skalert ned, er montert slik at heilskapen, tilsvarande veggteikninga, heller ikkje kan sjåast på same tid.

Samlinga kan vise opp ei mengd grafiske trykk, mykje i svart-kvitt, frå slutten av 1940-talet fram til tidleg 2000, representert mellom anna av Palle Nielsen, Arvid Pettersen, Kristian Blystad, Ingvald Holmefjord og Ove Stokstad. Supplert med innkjøp av tre yngre kunstnarar er alle verka montert på den einaste verkeleg store veggflata på campus, i idrettsbygget. Stilt overfor mange små og mellomstore trykk som lett kunne drukna i kvarandre, valde vi å komponere strengt kronologisk, tett i tett, balanserande i ei rytmisk midtlinje. Veggen kan slik lesast som ein føjetong på ei tidsakse frå venstre til høgre. Det var fleire ting som kom fram gjennom dette valet. Til dømes kan ein no få auge på korleis fleire kunstnarar undersøkte mange felles visuelle og tekniske problemstillingar i same tidsperiode.

Dei fleste måleria var såpass ulike at der gjekk vi for salonghenging. Sentralt plassert på veggen er eit måleri av Arvid Pettersen, som med sine odde vinklar konstant uroar den salonghengde balansen. Vi supplerte med to verk, eit av Elin Brissman, ein detaljert studie av ein husvegg som snakkar både med det eldste måleriet i kolleksjonen, eit naturalistisk måla skip, og leilegheitsbygga i nabologat. I utkanten heng tre fotografiske arbeid av Vilde Røed. Ho brukar den fotografiske emulsjonen sin respons på lys og tid som målerisk metode, noko som trekkjer måleriet inn i ein anna teknologi.

Utvalet av kart og eldre prospekt og litografi med motiv frå arbeidslivet er hengd samla i to klyngjer knytt til ingeniørutdanninga. I tillegg til å vise korleis Bergen har

The last of the wall works is by Snorre Ytterstad. It is part of the “Surprises” series, less conspicuous works that call for active seeing. The wall drawing in the sports building is executed with a dentist’s drill and a modified one krone coin, which the artist used to cut an open groove in the plasterboard, a circle with a diameter corresponding to the dimensions of the body with outstretched arms, divided between two surfaces that meet to form a projecting corner.

Assorted works: The Collection

In 2010, it was not common practice for KORO to work with art owned by others. But in the run-up to the co-location, principal Eli Bergsvik pointed out to the art committee that the college owned hundreds of works at its various campuses. Impressed by this large and varied collection, the committee decided to integrate it into the art plan. The collection is valuable for the institution. It contains works relevant to the history of the various subjects taught at the college and, not least, its numerous artistic explorations have an intimacy that mitigates the institution’s otherwise ponderous size.

The collection consists of some 200 unique items, of which more than 150 are from the collection the college had amassed prior to the relocation in 2014. In displaying these works at Bergen Campus, the aim was to build on one of the original motivations for assembling the collection: to introduce students at the former teacher training college to art. Not surprisingly, most of the works are by men, with a few exceptions. One goal was to increase the representation of women, and preferably with multiple works by individual artists.

It was decided that these works should be spread around, albeit, for the most part, in clusters that require significant space. The collection is distributed across the entire campus. Some of the clusters are large, such as the fifty-two black and white prints that occupy a twenty-metre-long wall, or the twelve paintings of contrasted sizes arranged in a salon hanging on a high wall. These displays illustrate that the individual works did not arise in a vacuum, but exist in a context where they enter into dialogue with other works.

Scattered along the “culture axis” – a designated path that passes through all the buildings from the student house in the north to the sports building in the south – one finds paintings by Arne Ekeland, Eva Synnestvedt, and Eva Winther-Larssen. Fine silkscreen prints by Aase Kvigne Bjordal from the 1960s share space with Per Kleiva on the walkway to the sports hall. In the library one finds colour prints by, among others, Ludvig Eikaas, Inger Sitter, Sigurd Winge, Hanne Borchgrevink, Sigrid Szetu, Kjell Nupen, Sverre Wyller and Knut Rumohr, mounted on the black walls of the narrow bridges that rhythmically transect the culture axis. Many of the works in the collection found a place on the black-painted walls in the library and the stairwell. Against this background, the works light up. Works by the same artist were hung together, thus lending each other mutual support.

Leonard Rickhard and Nirmal Singh Dhunsi generously donated their working drawings to the collection. Rickhard made active use of this sketch material when developing his mural, noting his thoughts on the work process on the sheets and juxtaposing alternative possibilities for comparison. Dhunsi’s nine detailed drawings, which show the entire sixty-metre-long composition in miniature and divided

utvikla seg gjennom tida, fortel desse prospekta korleis det å skildre landskap har endra seg. Tre av trykka er av dei tidlegaste byprospekta vi kjänner i Noreg, basert på stikk av Hieronymus Scholeus, trykt første gong i 1588. Det same motivet har blitt attgjeven med variasjonar gjennom fleire hundre år. Til dømes er eit av trykka ein omarbeida variant frå 1657, no med rauda tak og oppdaterte skip i Vågen. Tidas tann kjem og fram i monteringsa. Scholeus-stikka er ofte handkolorerte og på godt papir. På andre prospekt i samlinga svinn fargen i kontakt med UV-strålar. Det er lett å sjå korleis forskjellige utgåver av same motiv har falma ulikt, avhengig av kor mykje dagslys dei har vore utsatt for.

Litografiya er fargesterke representantar for biletane som hang rundt på mange skular frå 1950-talet. Ideen var nok å fremje ei samkjensle blant skuleborn i Noreg, der industrien, skipsfarten, fiskeria og jordbruket vart skildra som del i bygginga av eit felles samfunn. Dei ni litografiya kjem frå ei kalendermappe gjeve ut i 1956, med verk av Knut Yran, Einar Granum, Arne Hegglund, Håkon Stenstadvold og Jørleif Uthaug. Samla på ein vegg blir dei estetiske vala slåande, med plakaten sitt forenkla uttrykk av klare farger. Det er ei harmonisert verd, prega av fellesskap i arbeid, der personane er skildra som del av kretser som er større enn dei sjølv. Utan personlege detaljar går dei nesten i eitt med omgjevnaden.

Ei utfordring med samlinga var dei store skilnadene i økonomisk verdi, skulle det markerast på noko vis? Høyrdde enkelte verk til i representasjonslokala? Løysinga på denne floka var å betrakte heile campus som eit kollektivt representasjonslokale. Ei samling er òg ein identitetsmarkør, og i forvaltinga av den kjem institusjonen sine verdiar til syn. Derfor er namnlause verk, som til dømes det broderte teppet frå Iran, eller dei unummererte litografiene frå arbeidslivet, like vesentlege som Ekelands krigsmotiv med sine mirakuløse blåfarger. I samlinga sitt møte med folk skal verka stå på like fot.

Temporære verk: Vågestykke

Vågestykke er ein serie med tidsavgrensa kunstprosjekt gjennomført i perioden 2016–2018. Målsetjinga var å «slå kilar inn i det daglege livet» i form av fagleg relaterte, sosiale eller politisk undersøkande prosjekt og hendingar, teknologisk utfordrande eksperiment og performativ, auditive og/eller visuelle arbeid. Vågestykke var ei utforsking av kva kunst i offentlege rom kunne vere om ein lausrev den frå arkitekturen, knyta kunsten til det sosiale rommet og la inn tid som ein komponent. Alle verka i Vågestykke fekk ein avslutningsdato.

Ein aktiv betraktar, ein som engasjerer seg i kunsten, som responderer – kritisk eller applauderande – er ein våt draum vi i kunstfeltet kan ha. Samtidig er det ei gjeldande erfaring at kunst i offentlege rom ofte må eksistere som rolege bakgrunnar for anna engasjement. Det tidlegare omtalte prosjektet *Katten på Kronstad* kasta om på ideane vi hadde om kva for ein plass kunsten kan ta. Kan det vere samtaler mellom kunstnar og studentar? Arbeidsopphald utan konkrete resultat? Irriterande prosjekt midt i gangsona? Omsorgsoppgåver?

Vågestykke vart utforma med desse spørsmåla i sekken og lyst ut internasjonalt. Ei gjensidig forståing for prosjektet sin karakter sikra vi gjennom ei grundig

into sections, are mounted so that – like the finished mural – there is no single vantage point from which the whole can be seen simultaneously.

The collection includes numerous graphic prints, many in black and white, ranging in date from the late 1940s to the early 2000s. Some of the artists represented are Palle Nielsen, Arvid Pettersen, Kristian Blystad, Ingvald Holmefjord, and Ove Stokstad. Supplemented by purchases from three younger artists, all these works are mounted on the only wall of substantial size on the campus, located in the sports building. Confronted with so many prints of small and medium size, which could easily overwhelm each other, we chose a strictly chronological arrangement, with works clustered together, balanced along a rhythmic middle line. Thus the wall can be read as a time-based serialisation from left to right. Preparing this display was revealing in a number of ways. For example, one notices how different artists of one and the same period were often preoccupied by similar visual and technical problems.

By contrast, the paintings formed a very disparate group, and consequently we opted here for a salon hanging. At the centre of the wall is a painting by Arvid Pettersen, whose curious angularity constantly threatens the balance of the overall arrangement. Here we added two further works, one by Elin Brissmann, a detailed study of a house wall that enters into dialogue both with the oldest painting in the collection, a naturalistic depiction of a ship, and with the apartment blocks that stand nearby. On the outer fringe we hung three photographic works by Vilde Røed, an artist who uses the light-sensitive properties of photographic emulsion as a method of painting, thus forming a link between painting and another technology.

The selection of maps, older landscape prospects, and lithographs of scenes from working life are hung together in two clusters linked to the engineering department. In addition to showing how Bergen has evolved over time, the prospects also illustrate the evolution of landscape depiction. Three of the prints are among the earliest urban prospects we know of in Norway. Based on etchings by Hieronymus Scholeus, they were first printed in 1588. Scholeus' original landscape was reworked in many variations over the centuries. For example, one of the prints is a version from 1657, this time with red roofs and updated ships in Vågen harbour. The passage of time is also evident in the hanging. Scholeus's etchings were often printed on high quality paper and hand-coloured. In several other prospect views in the collection, the colours have deteriorated due to exposure to UV light. It is easy to see how various editions of the same print have faded to different extents, depending on how much daylight they have been exposed to.

The lithographs are colourful representatives of images that could be found in many classrooms in the 1950s. They were designed to promote a sense of unity among schoolchildren in Norway, when manufacturing, shipping, the fishing industry and agriculture were regarded as essential to the building of a thriving society. The nine lithographs are from a portfolio calendar published in 1956, with works by Knut Yran, Einar Granum, Arne Hegglund, Håkon Stenstadvold, and Jørleif Uthaug. When hung together on the same wall, the aesthetic idiom, with its poster-like simplicity and bright colours, is striking. The images represent a world in harmony, characterised by fellowship at work, where people

presentasjon og intervju med dei valde kandidatane. Forankringa til høgskulen var av vital betydning, då denne delen av prosjektet står fram som grenselaus – med ei tidsramme frå eit minutt til fleire månader, med mogleg lokalisering både på campus, internett og andre institusjonar, i og utanfor Bergen. Nokre av verka fann stad berre ein gong, mellom anna eit korverk, ein filmfestival og fire ullgrisar i eit skoghol. Nokre av verka var usynlege for auga, som

Tamrat Gezahegne i arbeid, mars 2017.

lydvandringa eller podcasten, tilgjengeleg berre gjennom teknologi. Vågestykke plasserer seg slik i den eine ytterkanten, som rørleg og temporær, først og fremst knytt til det mellommenneskelege feltet, motsett den varige kunsten som er del av arkitekturen.

Dei sentrale spørsmåla i Vågestykke vart i stor grad formulert av kunstnarane og verka. I tillegg til energi og fornying (*Luftballett*) omhandla kunstverka menneska si eigendefinerte makt over andre levande vesen (*Arion*), politiske hendingar i betente nabolog (*It Is Only Through Your Thoughts That I Can Remember Who I Am*), samspel og dialog (*Communement*, AIR), internasjonale utvekslinger (AIR og *Film frå Kina*) og merksem og nærvær (*Opplett/Nedbør*). Vågestykke etablerte eit Artist In Residence, AIR, der

were part of a force greater than themselves. Without individualising details, the figures seem almost to merge with their surroundings.

One challenge the collection posed was the difference in economic value of the individual works. Should this be highlighted in some way? Should the more valuable works be reserved for reception rooms? The solution to this conundrum was to treat Bergen Campus in its entirety as a reception space. A collection is also a marker of identity, and the way it is managed reflects the values of the institution that owns it. Accordingly, the anonymous works, such as the embroidered tapestry from Iran, or the unnumbered lithographs from the world of work, are as important as Ekeland's depiction of war, with its wondrous blue tones. The collection is presented in a form that places all its works on an equal footing.

Transient works: Vågestykke

Vågestykke (Ventures) was a series of time-limited art projects that took place in the period 2016–18. The aim was to “drive a wedge into daily life” in the form of thematically relevant interventions, socially or politically investigative projects and events, technologically challenging experiments, performative, auditory and/or visual works. Vågestykke was an exploration of what art in public space could be if one dissociated art from architecture and linked it instead to the social space and added a temporal component. All the works in Vågestykke were given an end date.

For those who work in the art field, nothing is more gratifying than an active viewer, someone who engages with the art and responds to it, whether critically or approvingly. At the same time, experience teaches us that art in public spaces often has to make do with being a quiet background for other activities. The project *Katten på Kronstad*, described above, forced us to rethink our ideas of the forms art can take. Could it be a conversation between artists and students? Artist residencies without concrete results? A project that provokes in a busy access zone? A task that involves caring?

Designed to tackle questions of this kind, Vågestykke was announced internationally. We ensured a mutual understanding for the nature of the project by means of a thorough presentation and interviews with the selected candidates. Here it was essential that proposals could demonstrate a clear linkage to the college, because without constraints, the project could easily have got out of hand. While it was stipulated that the time frame had to be limited – albeit within a range from one minute to several months – the location could include not just the campus, but also the internet and other institutions, whether in Bergen or elsewhere. Some of the works took place only once, such as a work for choir, a film festival, and the visit of four shaggy pigs to a patch of woodland. Others were invisible to the eye, such as the audio walk or podcast, accessible only through technology. Thus Vågestykke was situated on the margins, transient and with no fixed abode, primarily associated with the interpersonal domain, as opposed to the permanent art that is integrated with the architecture.

The central questions that Vågestykke posed were largely formulated by the artists and their works. In addition to energy and renewal (*Luftballett*), the works addressed

Tamrat Gezahegne var første deltagande kunstnar. I sam- band med arbeidsopphalda i programmet AIR sette vi ingen krav om konkrete resultat. Det var meint som eit tilbod om tilgang til ressursane på campus. Dette strir mot dei vanlege prinsippa i kunst finansiert av det offentlege, men innan Vågestykke såg vi det som vitalt at prosjektet kunne vere eit heilt opent felt, tid utan krav til produksjon, men med rom for dialogar. I tillegg til Gezahegne fekk Hakim Bishara, Snorre Ytterstad og Margrethe Kolstad Brekke arbeidsro i ly av AIR.

Eit ønske om dialog med publikum dreiv fleire av prosjekta i Vågestykke. *Luftballett* av Margrethe Kolstad Brekke og Jon Gjerde inneholdt mellom anna *Luftballett framtidsforum*, eit seminar om fornybar energi med ei omfattande liste av deltakarar. Jostein Stalheim og Jon Hoem oppmoda kollegaer og studentar til anonymt å dela hjartesukk om samarslåinga av tre høgskular til Høgskulen på Vestlandet (HVL) i det relasjonelle verket *Drit i det*, forma som ein utedo og eit klagekor. Ein meir direkte skapande aktivitet inviterte Gabriel Johann Kvendseth til med *The Communement*. Alle som ville, kunne hogge, risse, pusse og forme i ei stor blokk kleberstein sett ut i Foajehagen, i fellesskap eller i einsemd og utan sensur.

Enkelte av verka var det naudsyn å aktivt søkje opp. I *Arion*, eit lydverk av Cathrine Evelid, blei dei nesten uhøyrelege hjartesлага frå brunsnigelen, eit dyr hageeigarar har dømd til døden, spelt frå høgtalarar i den 60 m lange underjordiske korridoren. Eit tilsvarande dempa arbeid som kravde merksemd, var *Nedbør* og *Opplett*, to lydvandringar av Inger Wold Lund i samarbeid med Claire Tolan. Lydvandringane byr lyttaren på historier og betraktninger om ting som er lett å oversjå, som farga på ei plante eller korleis lyset skin gjennom eit vindauge.

Internasjonal dialog, eller i det minste ei form av bilaterale samtaler, er reflektert i *Film frå Kina*, ein festival over seks visningsdagar i løpet av februar 2017 kuratert av Bjørn Follevåg i samråd med Feng Boyi, med elleve filmar laga av like mange kunstnarar frå Kina. Utstillingen av Hagar Ophir og Hakim Bishara kan sjåast som ein skapande samtal mellom to kunstnarar om ei historisk hending som sett frå notida verkar umogleg. Samtalen er igjen forma av at dei kjem frå forskjellige kulturelle bakgrunnar, noko som bidreg til å gje dei ulike inngangar til den. *It Is Only Through Your Thoughts That I Can Remember Who I Am* opnar for refleksjonar over korleis vi talar i lag, over dei mange barrierane vi bygger.

Vågestykke var ein tour de force av engasjerte kunstnarar, med eit utsal av ulike arrangement som kilte seg inn i ein travel kvar dag. Merksemeld er ein høgt skatta valuta, og i den økonomien er utsлага uføresieielege. Verknadene likeins, i tillegg til at dei er samansette og, til ein stor grad, ukjende. Av det vi har kontroll på, kan nemnast forskingsprosjekt på HVL, masteroppgåver i New York, kunstutstillingar og langvarige samarbeid på tvers av faggrenser.

Siste verk

K2, nybygget, stod ferdig hausten 2020. I kurateringa lente vi oss på dei opparbeida erfaringane frå ein lang prosess, analysen av bygget viste mange av dei same avgrensningane: Det meste av arealet er oppteken og i bruk. Valet er

people's self-defined power over other living beings (*Arion*), political events in communities with high political tensions (*It Is Only Through Your Thoughts That I Can Remember Who I Am*), interaction and dialogue (*Communement*, AIR), international exchange (AIR and *Films from China*), as well as attention and presence (*Opplett/Nedbør*).

Vågestykke established Artist In Residence (AIR), with Tamrat Gezahegne as the first incumbent. We decided that the AIR programme should not entail a requirement for concrete results. It was conceived as an opportunity to access the resources on campus. This contrasts with the usual idea of publicly financed art, but in the case of Vågestykke, we felt it important that the project could be approached as a completely open field, a period with no pressure to produce, but which gave scope for dialogue. In addition to Gezahegne, Hakim Bishara, Snorre Ytterstad, and Margrethe Brekke all enjoyed the sanctuary of AIR.

A desire for dialogue with the public was the motivating force behind several of the Vågestykke projects. *Luftballett* (Aerial Ballet), by Margrethe Kolstad Brekke and Jon Gjerde, consisted of several parts, including *Luftballett framtidsforum* (Aerial Ballet Future Forum), a seminar on renewable energy with an extensive list of participants. Jostein Stalheim and Jon Hoem invited colleagues and students to share, in anonymity, a heart-felt sigh about the merger of three separate institutions to form the Western Norway University of Applied Sciences (HVL) in the relational work *Drit i det* (Sod That! – literally: "shit on that"), which took the form of an outdoor loo and a choir of lament. With *The Communement*, Gabriel Johann Kvendseth encouraged a more directly creative form of activity. Anyone who wanted to could carve, scrape, polish and sculpt a large block of soapstone that was placed out in the foyer, either in groups or alone, and without censorship.

Some of the works had to be sought out actively. In the audio work *Arion*, by Cathrine Evelid, the almost inaudible heartbeat of the Spanish slug, an animal hated by every gardener, was played back through speakers in an underground corridor. A similarly subdued work that called for close attention consisted of two audio walks, *Nedbør* (Rain) and *Opplett* (Rain Break), by Inger Wold Lund in collaboration with Claire Tolan. During these walks, the participant listened to stories and reflections on things that are easily overlooked, such as the colour of a plant or how the light falls through a window.

International dialogue, or at the least a kind of bilateral conversation, was the theme for *Film frå Kina* (Films from China), a six-day festival that took place in February 2017, curated by Bjørn Follevåg in consultation with Feng Boyi, and which featured eleven films by as many artists from China. *It Is Only Through Your Thoughts That I Can Remember Who I Am*, by Hagar Ophir and Hakim Bishara, could be seen as a creative dialogue between two artists about a historical event that seems beyond belief from a contemporary standpoint. The dialogue is shaped by the different cultural backgrounds of the two artists, which helps to explain their very different takes on the same story. The exhibition encourages us to reflect on the ways we communicate and the many barriers we construct between us.

Vågestykke was a tour de force by engaged artists, encompassing numerous events squeezed into busy everyday routines. Attention is a highly valuable commodity, and in the economy it produces, outcomes are unpredictable. So too

å spele med arkitekturen, men samstundes understreke at kunst blir opplevd av dei som rører seg gjennom bygga på campus. I planen la vi opp til fire kunstnarar med stadstilpassa verk.

Ein av kunstnarane, Tamrat Gezahegne, kjenner campus på Kronstad frå før gjennom arbeidet med Vågestykke. Han er ansvarleg for to ulike verk. Det eine er folieringa på alle glassflatene i bygget, utforma frå eit alfabet Gezahegne har utvikla. Alfabetet, som eigentleg er eit syllabisk (hieroglyfisk) skriftssystem, er basert på mangfaldet av munnlege språk i heimlandet Etiopia og har nær slektskap med fidel, eit skriftspråk konstruert for rundt 2500 år sidan og nytt i amharisk. Han har òg laga dei tre tekstile kunstverka i det eine atriet, ved amfiet. Vi ønska noko fargerester til dette området, og Gezahegne har sett saman og brodert på tekstile material frå eit mangfald av dei 86 ulike folkegruppene i regionen.

Therese Hoen vil utplassere skulpturane sine over heile det offentleg tilgjengelege arealet på K2, oftest på litt bortgøynde stader. Skulpturane har form av beverar, støypt i betong. Dei rører seg gjennom bygget, utan å ense veggar, golv, søyler og bjelkar, beverane ser ut til å bu i eit parallelt univers, ei anna tid kanskje, før eller etter denne bygningen, som dermed blir ein viktig komponent i opplevinga av skulpturane.

Gisle Harr sine skalerte portrett av attkjennelege kvardagsmenneske vil bli spreidd rundt på campus. Dei vil bli montert over tid, vi vil at figurane skal finne sin plass, nokre før og nokre etter at K2 vart tatt i bruk. Årsaka er at bruk endrar bygg. Planlagde plasseringar kan bli umoglege, og nye område kan peike seg ut etter ei tid med travelt kvardagsliv. Motsett den klassiske skulpturen, som gjerne hyller ein viktig person, er desse figurane unnslelege og unndreg seg den merksemda monument på sentrale plassar automatisk får. Plassen dei finn, må derfor vere nøyde avstempt etter arkitekturen sitt samspel med folk, dei som dagleg ferdes på og nyttar plassen.

Dette gjeld eigentleg alle verka på Campus Bergen. Den opphavelig tenkte aksen mellom fast og rørleg, varig og temporært, smeltar med dette saman til det daglege livet til institusjonen. Som det meste innan kunnskap og kunst må den erfara for å leve.

— Sissel Lillebostad, september 2020.

are people's responses, which, in addition to being complex, also remain largely unknown. By contrast, the kind of things that can be monitored are research projects at HVL, MA degrees in New York, art exhibitions, and long-term collaborations across academic boundaries.

Latest works

The newest building, K2, was completed in 2020. In our curating, we could draw on experience built up over a long process, and our analysis of the building revealed many of the same limitations. Most of the space was occupied and in use. Our choice was to interact with the architecture while at the same time emphasising that art will be experienced by those who pass through the buildings on campus. In our plan we opted to commission site-specific works by four artists.

One of the artists, Tamrat Gezahegne, was already familiar with the campus at Kronstad having contributed to Vågestykke. He is responsible for two different works. One is the foil covers on all the glass surfaces inside the building, printed with an alphabet designed by Gezahegne himself. Effectively a syllabic (hieroglyphic) writing system, this alphabet reflects the diversity of oral languages in the artist's homeland of Ethiopia and his deep interest in Fidel, a writing system invented some 2,500 years ago that is used by Amharic speakers. He has also created the three textile works located in the atrium by the amphitheatre. For these tapestries, Gezahegne assembled textile materials from some of the eighty-six different ethnic groups in the region.

Therese Hoen's sculptures will be distributed across all the publicly accessible areas of K2, most often in slightly concealed places. Cast in concrete, the sculptures represent beavers. Moving throughout the building, with no regard for walls, floors, pillars and beams, the beavers seem to inhabit a parallel universe, or to belong to a different era, one that either predates or postdates the building, which thus becomes an important factor in how we perceive the sculptures.

Gisle Harr's scaled down portraits of recognisable everyday people will also be scattered across the campus. They will be installed over time, some before, some after K2 was officially opened, since we wanted the figures to find the most suitable places. A building changes in response to use. Pre-planned installations can turn out to be unfeasible, while new sites might suggest themselves only after a period of busy routine activity. Unlike classical sculptures that generally honour prominent individuals, these figures are self-effacing and tend to avoid the attention that monuments in central spaces automatically attract. Their locations must therefore be carefully selected depending on how the people who negotiate and use the building on a daily basis interact with the architecture.

One thing that can be said of all the works at Campus Bergen, Kronstad: the conceptual axis that we started out with, between fixed and mobile, permanent and transient, ultimately dissolves into the daily life of the institution. Like most knowledge and art, these works only come alive when they are perceived.

— Sissel Lillebostad, september 2020.

Ida Lillebostad og Sissel Lillebostad under montering av grafikkveggen, juni 2014.

VARIG

Varig er kunst som samhandlar med arkitekturen. Her finn ein kunstverk som nyttar det arkitektoniske spelrommet og er integrert i bygget i større eller mindre grad.

Til saman elleve kunstnarar har bidrøge med stadsspesifikke og unike kunstverk til Campus Bergen på Kronstad, åtte på K1, gjort ferdig i 2014, og tre på K2, frå 2020. Kunstverka er utført som veggteikning, installasjon, skulptur og tekstil og spreier seg over det meste av campus, frå fasaden på K1 til underjordiske korridorar. Nokre verk krev stor visuell plass, andre er nær usynlege – inntil du får auge på det.

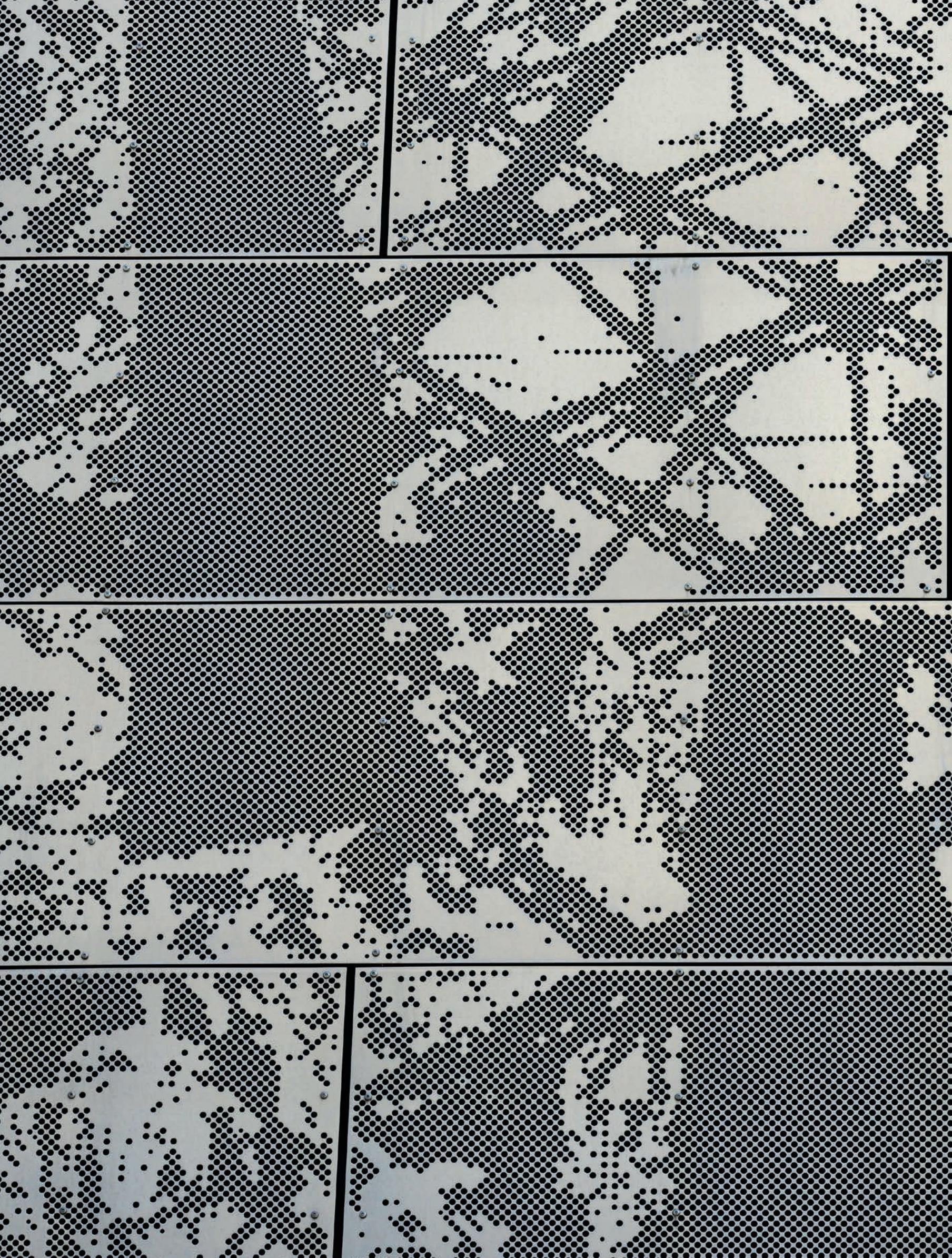
Permanent characterises art that interacts with the architecture. Under this heading you will find artworks that use the potential of the architectural space and are integrated with the building to a greater or lesser extent.

A total of eleven artists have contributed unique site-specific works to Bergen Campus at Kronstad, eight at K1, completed in 2014, and three at K2, starting in 2020. Spread across much of the campus, from the façade of K1 to an underground corridor, the artworks include wall drawings, installations, sculptures, and textiles. Some works command considerable visual space, others are almost invisible – until you notice them.

PERMANENT

Kunstnere / Artists

Nirmal Singh Dhunsi
Tamrat Gezahegne
Gisle Harr
Kim Hiorthøy
Therese Hoen
Päivi Laakso
Anne-Gry Løland
Lutz-Rainer Müller
Leonard Rickhard
Snorre Ytterstad
Stian Ådlandsvik

Fasaden / The façade

Fasaden er høgskulen sin ytre hud, retta mot nabolaget og byen. Motivet på fasaden er eit kunstverk av Anne-Gry Løland frå 2012, konstruert av perforerte aluminiumsplater som er montert på alle gavlveggane på nybygget, som bukter seg rundt og mellom dei fire opphavlege verkstadbygga.

Kobling mellom ulike mønstre er basert på tre lag av historiske referansar: barokke mønsterførelegg, arkitektoniske element som til dømes takstolar og flate geometriske element. Mønsteret er utforma som eit raster, stansa ut i veggplatene med hoi i tre ulike størrelsar. Motivet bryt med bygget si stramme form og kan opplevast både frå nær og fjern. Frå ein stad kan du kjenne att motiva, frå ein anna stad ser du eit flimrande filter av lys og skugge. Kunstverket er ein uløyseleg del av bygget, i regn og i sol, og dekker alle sider av høgskulebygget.

The façade is the college's outer skin, visible from the local area and the city. The design on the façade is an artwork by Anne-Gry Løland from 2012. It consists of perforated aluminum sheets mounted on all the end walls of the new building, which wraps around and intrudes between the four original railway buildings.

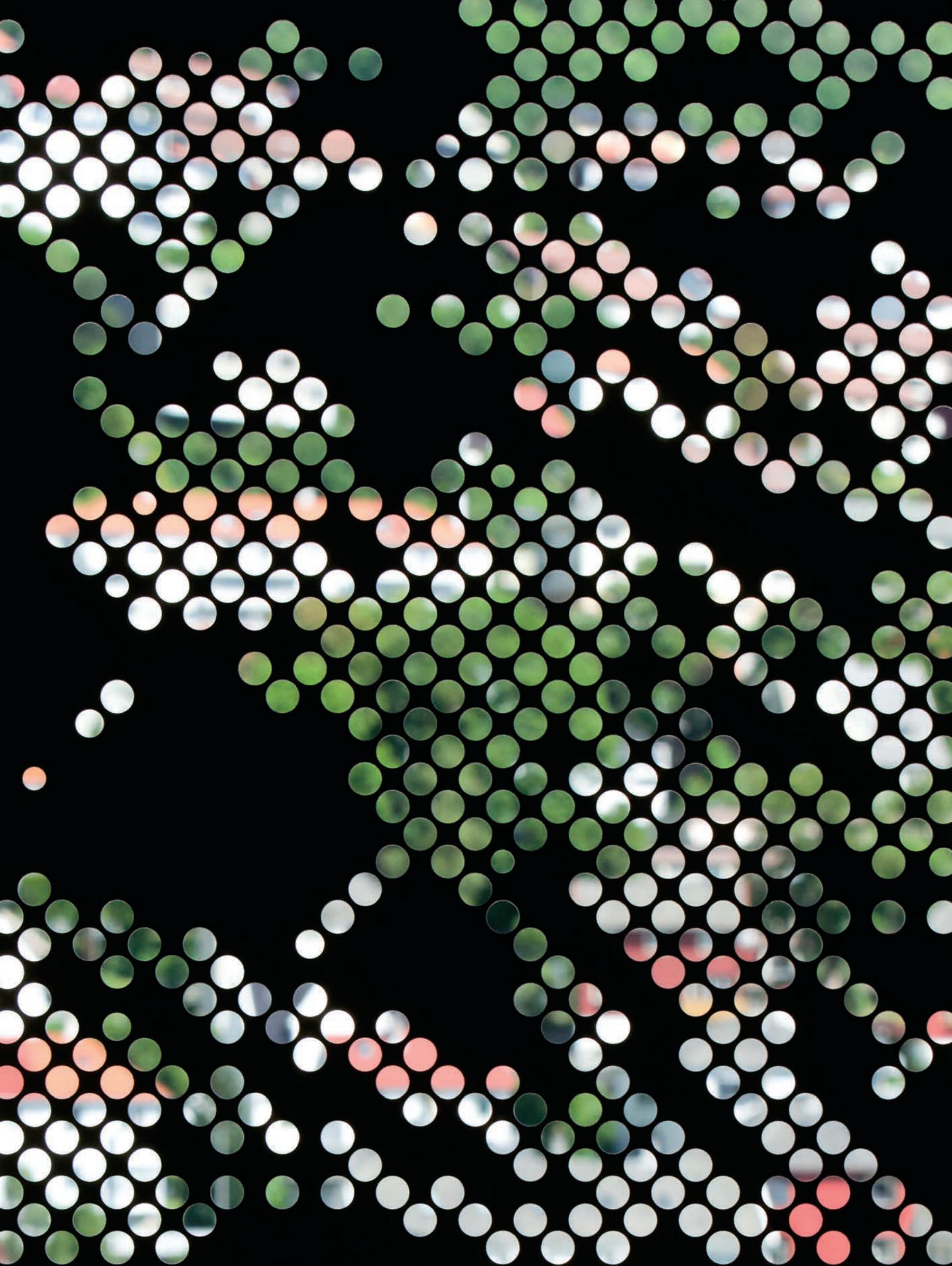
The various patterns are linked with three categories of historical reference: Baroque pattern templates, architectural elements such as roof trusses, and flat geometric designs. The patterns are rendered as a grid of perforations in the wall panels using holes of three different sizes. The design offsets the building's rigid rectangularity and is visible from both near and far. From close up one recognises the visual elements, from further away one sees a shimmer of light and shadow. In all weathers, the artwork is an inseparable part of the college building that covers the walls on all sides.

Anne-Gry Løland,
Kobling mellom ulike mønstre
(2012).

Campus på Kronstad sett frå øst.

Foajeen / The Foyer

Foajeen er den store samlingsstaden til høgskulen inn frå Kronstadplassen. Rommet er luftig, dominert av store glasflater, breie trapper og skjermar for informasjon. Tida renn gjennom foajeen kvar dag, representert av menneske og kunnskap. Det er òg her ein finn tre verk av kunstnarane Lutz-Rainer Müller og Stian Ådlandsvik, oppført i 2014.

Verket $60^{\circ}22'8.8''S$ $175^{\circ}20'59.83''W$ viser ei projisert sol ut mot Inndalsveien. Sola vandrar over veggen basert på sola si bane på det nøyaktig motsette punkt på jordkloten frå Kronstad. Sidan årstidene på denne vesle flekken langt ut i havet er motsett av her, står denne sola tidleg opp og går seint ned i våre mørkaste månader. Det motsette prinsippet gjeld òg banen sola følgjer, den startar høgt på veggen, skrur seg ned mot golvet der den når sin maksimale størrelse, før den minskar og forsvinn mot taket på motsett side.

Loop er ein illustrasjon av ei linse, laga med horisontale prismestavar, som fyller eit sentralt vindauge mellom foajeen og hagen. Sett frå enten ute eller inne vil *Loop* snu den synlege verda opp ned. Slik sett leikar *Loop* med synet, i auga våre er ei linse som viser verda opp ned på retina, noko som hjernen kompenserer. Ein kan òg sjå dei åtskilte romma nærist som akvarium, omkransa av glas og med ulike klima på kvar side av glasflata, og lik vatn bryt prismestavane lyset i regnbogens fargar.

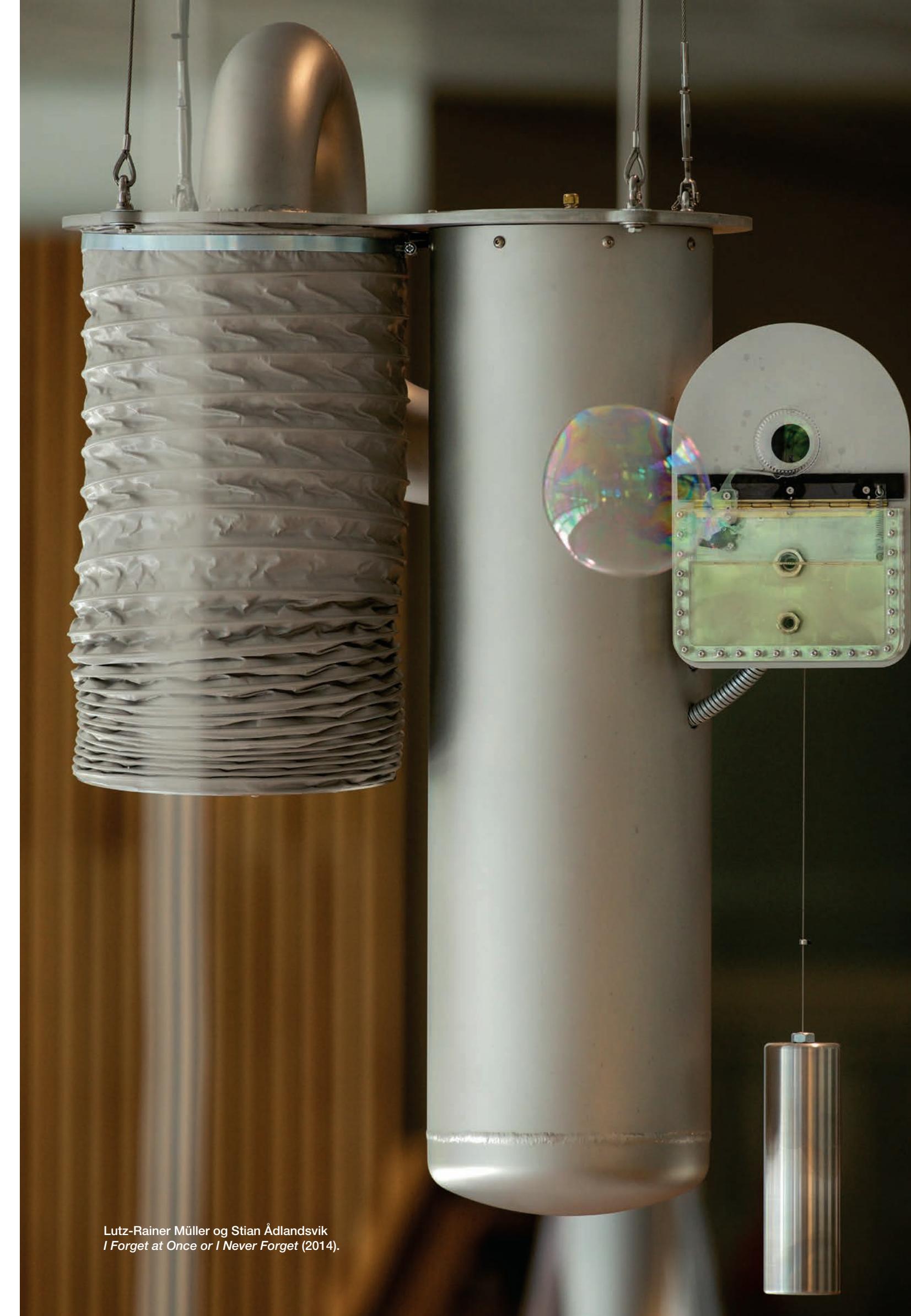
I Forget at Once or I Never Forget er ei såpeboblemaskin – eit spesiallaga apparat som krev kontinuerleg drift for å produsere nesten ingenting: Ei såpeboble som kvart 5. minutt svevar ut over det store rommet, av kunstnarane omtala slik: «En målrettet og planlagt produksjon av et tilsynelatende ubruklig produkt som vil sprekke i løpet av svært kort tid, bærer en rekke poetiske assosiasjoner angående økonomi, effektivitet og verdi generelt.»

The foyer is a large communal area that one encounters on entering the college from Kronstadplassen. It is an airy space dominated by large expanses of glass, broad staircases, and information screens. The flow of people and knowledge through the foyer is an expression of time in motion. Here one finds three works by the artists Lutz-Rainer Müller and Stian Ådlandsvik, completed in 2014.

The work $60^{\circ}22'8.8''S$ $175^{\circ}20'59.83''W$ consists of an image of the sun projected onto a wall that faces Inndalsveien. The path of the projection across the wall directly mirrors the path of the real sun at the point that is exactly opposite Kronstad on the other side of the Earth. Since the seasons at that remote spot far out in the ocean are the opposite of those in Bergen, the projected sun rises early and sets late during the dark months of the northern winter. There is a similar inversion in the path the sun follows; it starts high on the wall, descends towards the floor, reaching maximum size at the lowest point on its arc, before diminishing as it moves back up and eventually disappears at ceiling level on the other side of the wall.

Loop is the illustration of a lens, made of horizontal prisms, which fills a central window that looks out from the foyer onto the courtyard. Whether viewed from inside or out, *Loop* inverts the image of the world beyond. Thus it plays with the viewer's perception, like the lens in the human eye, which casts an inverted image of the outside world onto the retina, which is then corrected in the brain. The space that is separated off by the lens can also be viewed like a kind of aquarium, surrounded by glass, with different climates on either side of the divide, and like water, the prism bars refract the light into rainbows.

I Forget at Once or I Never Forget consists of a soap-bubble machine – a specially made device that needs continual maintenance to produce almost nothing: a soap bubble that floats out into the space once every five minutes. In the words of the artists: “The goal-oriented, planned production of a seemingly useless product that will burst in a very short time carries a number of poetic associations relating to economy, efficiency and value in general.”

Lutz-Rainer Müller og Stian Ådlandsvik
I Forget at Once or I Never Forget (2014).

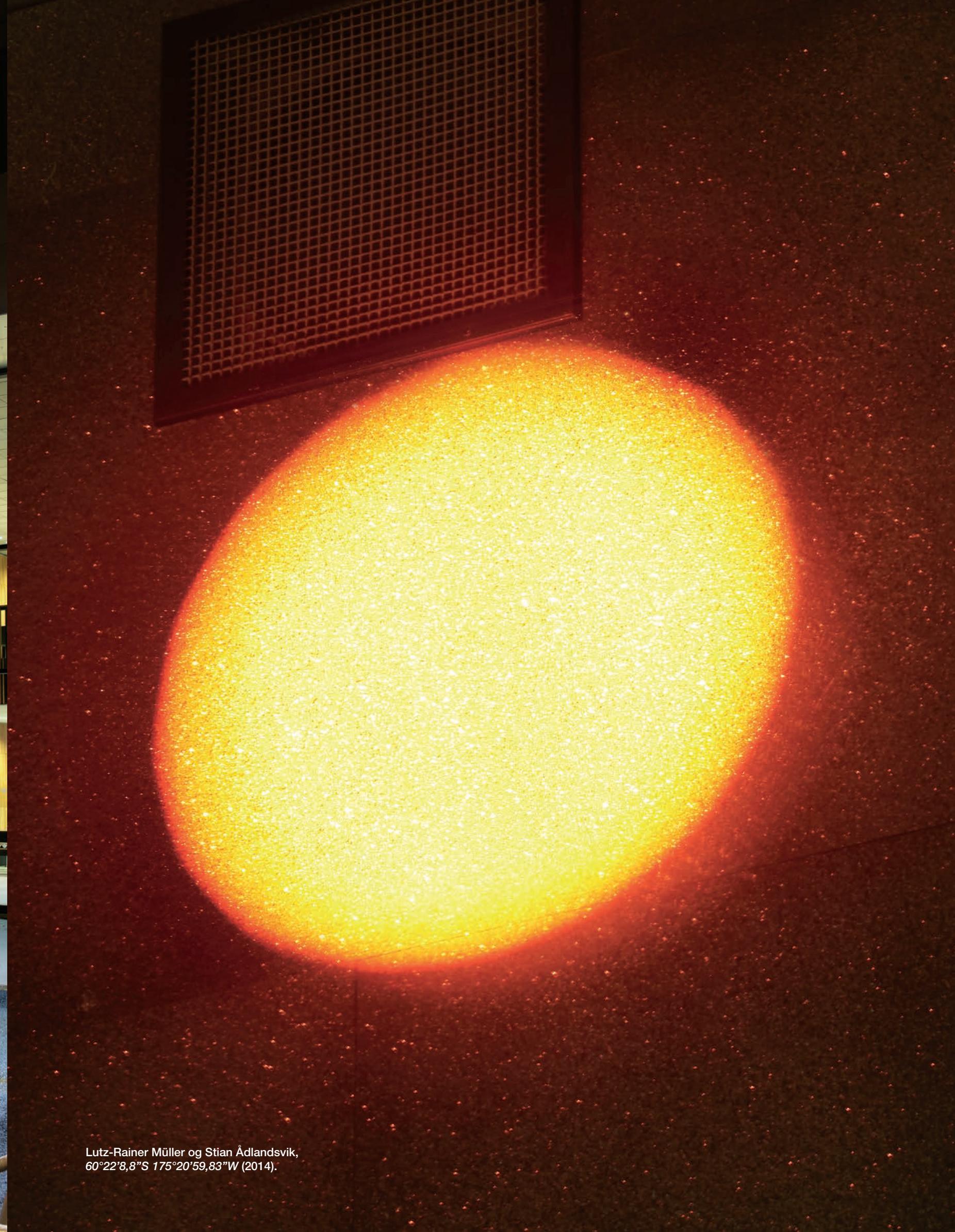

Lutz-Rainer Müller og Stian Ådlandsvik
Loop (2014).

Lutz-Rainer Müller og Stian Ådlandsvik
i arbeid, juni 2014.

Lutz-Rainer Müller og Stian Ådlandsvik,
60°22'8,8"S 175°20'59,83"W (2014).

Veggarbeider / Wall works

Fleire kunstverk på Campus Bergen kan samlast under nemninga veggteikningar. Her er det stor variasjon i teknikk, frå oljestift og akryl rett på vegg, utskorne figurar og riss direkte inn i veggoverflata. Alle verk blei utført i 2014.

40 figurasjoner etter solnedgang av Leonard Rickhard – i kantina ut mot Kronstadplassen – viser eit nett av nummererte ruter. Kvar rute er igjen fylt med teikningar av køyretøy, maskinar og bygningar basert på illustrasjonar henta frå tekniske lærebøker. Dette er kjente motiv frå biletverda til Rickhard, men er her for første gong utført rett på vegg.

Liste av Kim Hiorthøy – langs kulturaksen ved biblioteket – er nettopp ei liste skoren røft ut av kryssfiner og måla. Her står menneske, hus, tre og gjenstandar som ein oppramsing over val, opplevingar og møte. Ein inventaroversikt over sjølvé livet, det vi hugsar, og det vi helst gløymar. Hiorthøy seier at å fylle ei veggflate vanlegvis ikkje er rekna som eit kunstnarleg kriterium, men at det alltid er noko som skjer om det er veldig mykje av noko. Her skjer det mykje, men kva er opp til kvar og ein.

The Way We Move av Päivi Laakso – i eit dobbelt-høgt rom i 3. etasje – faldar seg ut over fleire veggar i eit fantasirikt og fargerik språk. Teikningane er utført med pensel rett på vegg. Her dansar store og små figurar – og figurar i figurar – rundt i rommet, på veggflater, i korridoren, over lysbrytarar og langs lister. Laakso var oppteken av dialogen mellom rommet og teikningane, i arbeidet let ho figurane finne sine plassar. Dei introduserer ein organisk mjukleik der dei sterke fargane speglar naturen og livskrafta, seier ho.

Koblingen mellom Østen, Vesten og Resten av Nirmal Singh Dhunsi – i underetasjen – viser ein skog som strekkjer seg ut og fyller ein 60 meter lang korridor. I denne globale jungelen, ein vegteikning ingen kan sjå heile av samstundes, oppstår møte mellom kjende element frå indisk, amerikansk og norsk litteratur og mytologi. Trea, som fyller veggflata frå golv til tak, er teikna med enkle strekar. Skikkelsane, heldt i få, sterke fargar, gøymer seg mellom stammene og dannar ein serie med tablå langs heile vegen. Vegen kan sjåast som ein visuell bokrull eller frise som kan lesast begge vegar, men der den konkrete lengda sprekjer bokas format.

Cut#6 (armlengdes avstand) av Snorre Ytterstad – i idrettsbygget – er ein teikning rett på vegg. Med eit kronestykke – slipt som eit sagblad – har kunstnaren laga eit spor i ei armelengds avstand frå sin eigen kropp. Handlinga har rive opp det ytre laget med maling og gips, og ståande fast, etterlaten i sporet, sjåast ein norsk einkronemynt.

A number of works at Bergen Campus can be brought together under the heading wall drawings. It is a category that encompasses a broad variety of techniques, from wax crayons and acrylic paint applied directly to the wall, to mounted cut-outs and incisions into the underlying surface. All these works were completed in 2014.

40 figurasjoner etter solnedgang (40 Figurations after Sunset) by Leonard Rickhard – in the canteen facing Kronstadplassen – consists of a grid of numbered rectangles. Each rectangle contains a drawing of a vehicle, a machine, a building, or the like, based on illustrations found in technical manuals. This is the first time Rickhard has depicted these familiar elements of his visual universe directly on a wall.

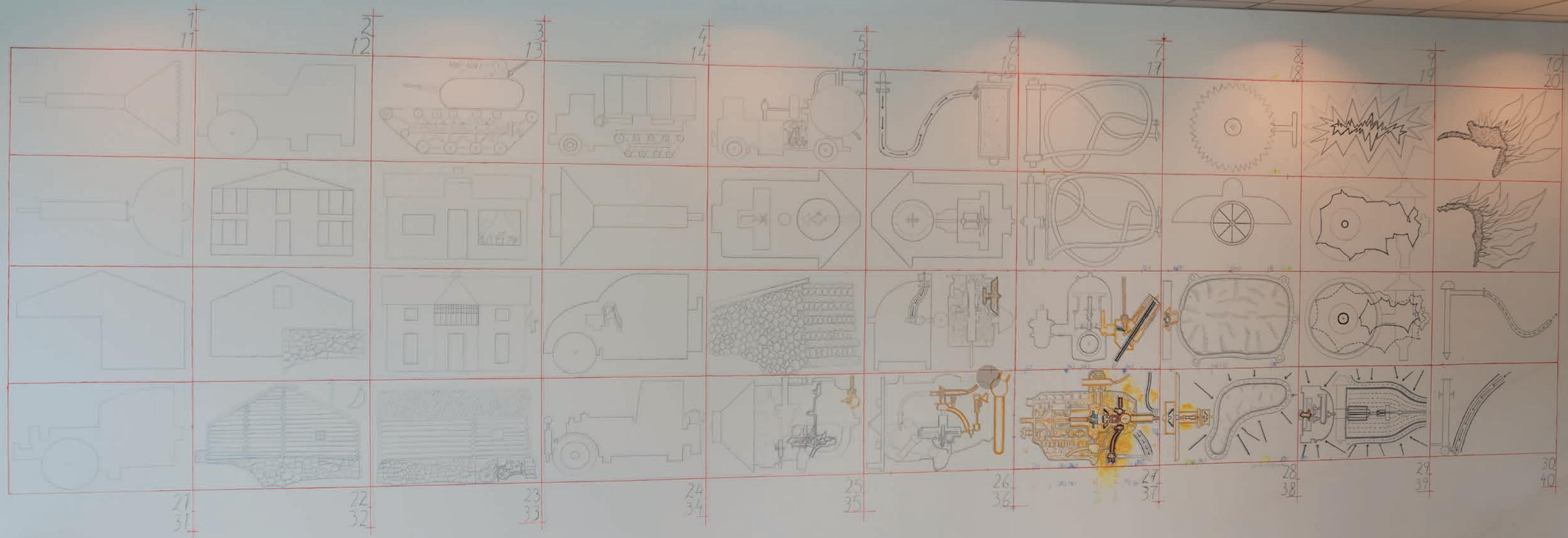
Liste (List) by Kim Hiorthøy – located on the “culture axis” near the library – is precisely what the title proclaims: a list consisting of rough-hewn, painted plywood cut-outs. Personal choices, experiences and encounters are represented here as people, houses, trees and other objects. An inventory of life itself, the things we remember and those we prefer to forget. Hiorthøy says that filling a wall is rarely a criterion for art, but wherever there’s a lot of anything, something will always be happening. And a lot is certainly happening here, although it’s up to the viewer to decide precisely what.

The Way We Move by Päivi Laakso – in a double-height space on the second floor – unfolds as a colourful, imaginative idiom across several walls. The drawings are done with a brush directly on the walls. Figures large and small – and figures within figures – dance around the room, on the vertical surfaces, in the corridor, above light switches and along mouldings. Laakso has paid careful attention to the dialogue between the space and the drawings, allowing her figures to find their own places. They introduce an organic softness with intense colours that reflect nature and vitality, she says.

Koblingen mellom Østen, Vesten og Resten (The Link between the East, the West and the Rest) by Nirmal Singh Dhunsi – in the basement – depicts a forest that stretches out to fill the length of a sixty-metre-long corridor. This global jungle, which cannot be viewed in its entirety from any single vantage point, is the setting for encounters between familiar figures from Indian, American, and Norwegian literature and mythology. The trees, which cover the wall from floor to ceiling, are evoked in simple outline. The figures, rendered in a limited palette of brighter colours, hide among the trees, forming a series of tableaux scattered along the length of the work. The mural can be seen as a visual scroll that can be read in either direction, a frieze whose sheer length outstrips the capacity of any book.

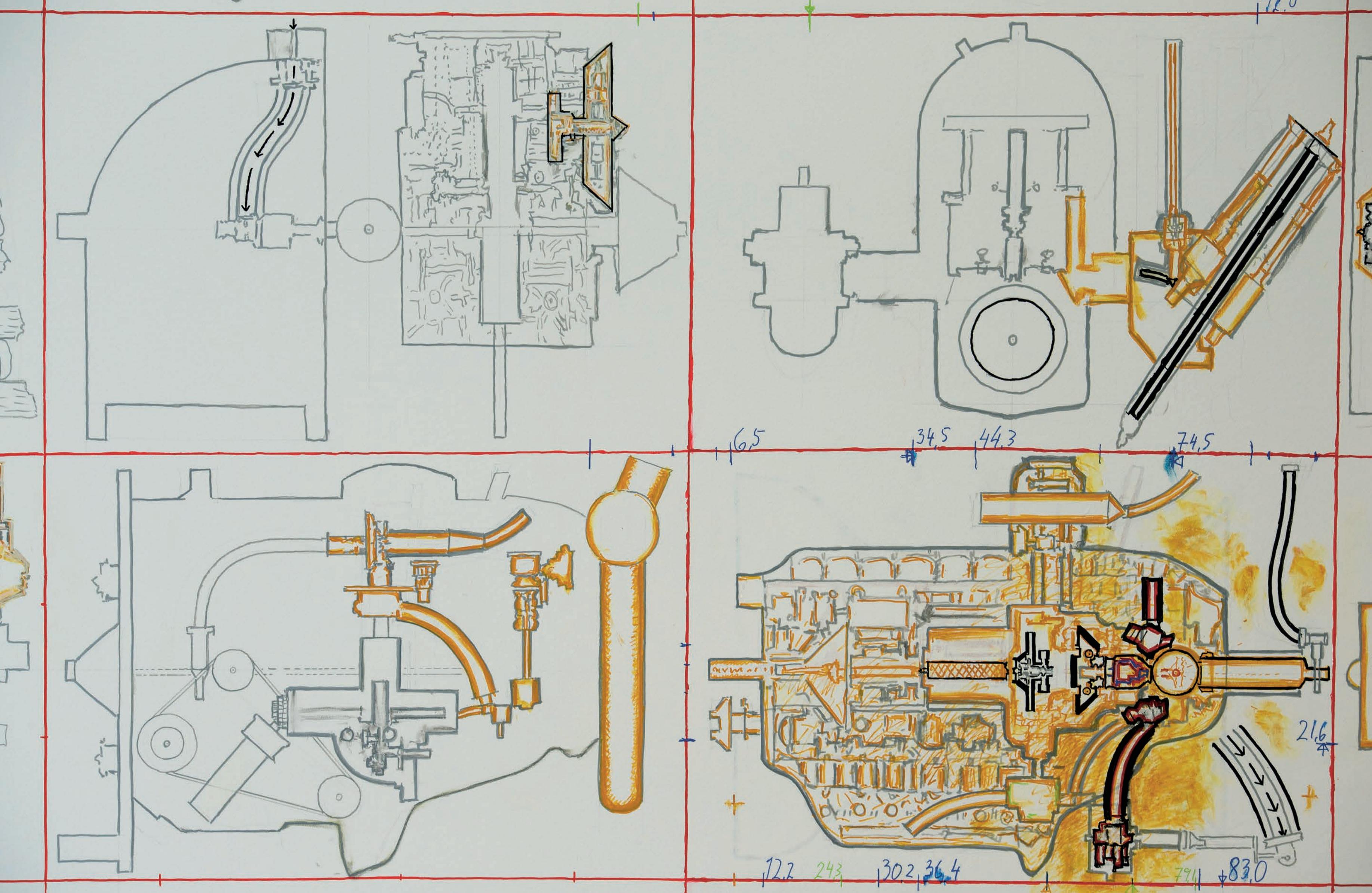
Cut#6 (armelengdes avstand) (Cut #6 (arms lenght)) by Snorre Ytterstad – in the sports building – is a drawing done directly on the wall. Using a one krone coin, modified with a serrated edge like a saw blade, the artist has cut arced grooves into the wall corresponding to the sweep of his outstretched arms. The action has torn up the outer layers of paint and plasterboard, and firmly embedded in the wall at one end of the arc one sees a Norwegian one krone coin.

Leonard Rickhard,
40 figurasjoner i solnedgang (2014)

Kim Hiorthøy,
Liste (2014).

Kim Hiorthøy i arbeid, juni 2014.

Kim Hiorthøy, *Liste* (2014), montert 2020 i K2.

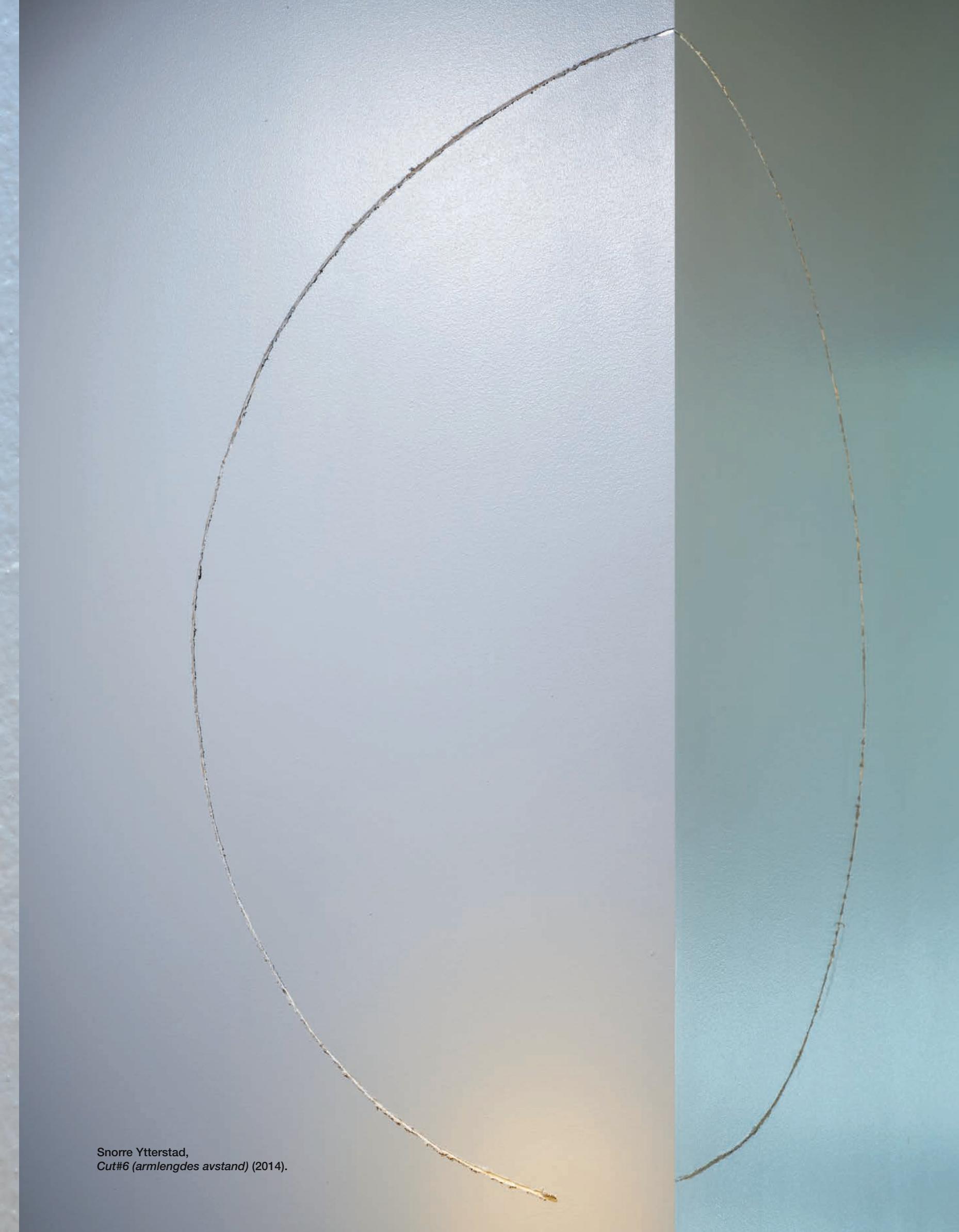

Päivi Laakso,
The Way We Move (2014), motstående vegger.

Snorre Ytterstad,
Cut#6 (armlengdes avstand) (2014).

Snorre Ytterstad i arbeid, juni 2014.

Nirmal Singh Dhunsi,
Koblingen mellom Østen, Vesten og Resten (2014).

Nirmal Singh Dhunsi i arbeid, juni 2014.

Skulpturer og tekstil / Sculptures and textiles

Tre kunstnarar er til stades i K2, det siste tilbygget på Campus Bergen: Tamrat Gezahegne, Gisle Harr og Therese Hoen. Alle utført i 2020 og 2021.

Coalescence av Tamrat Gezahegne, montert i og nær atriet, er sett saman av tre delar, alle i tekstil. Tekstilane er broderte kollasjar av handvovne og trykka tekstil som kunstnaren har henta frå alle delar av heimlandet Etiopia, eit område som med sine 86 ulike folkegrupper representerer eit mangfold av kulturelle, sosiale og religiøse variasjonar, både innan den moderne og den tradisjonelle levemåten. Inspiret av eigne møte mellom Bergen og det rurale Etiopia har Gezahegne komponert tekstila med organiske former og teikna ei sydande og fargesterk verd, der òg det skröpelege i materiala kjem fram i flata.

Gezahegne står òg bak utforminga av symbola på folien som dekker glasflatene som del av *Wehed Fidel* (*Letters*) Project. Her har kunstnaren utvikla eit skriftspråk for dei mange munnlege språka i Etiopia. Innan fidel, eit skriftspråk konstruert for rundt 2500 år sidan og i dag nyitta i amharisk, er kvart teikn sett saman i ein kombinasjon av vokalar og konsonantar. I trappehusa finn du meir informasjon om dei kulturelle referansane og tydinga til teikna.

Wenche, Per Otto, Audun og Koubang er titlar og namn på nokre av skulpturane Gisle Harr har laga til Campus Bergen. Han skildrar naboar, vene og folk frå lokalmiljøet skalert ned til ein stad mellom 1:3 og 1:2. Ein kan finne Harr sine kvardagsmenneske over store delar av campus, både inne og ute, dei fleste i K2. Harr lagar skulpturar som viser oss som vi er, som sårbare, einsame, sosiale og imøtekommande, kort sagt menneskelege.

Innimellom stiger vannet av Therese Hoen er plassert rundt i fleire etasjer i K2. Ein mengde beverar, støypt i betong, rører seg tilsynelatande uhindra gjennom bygningskroppen. Det antydast ei verd, på sida av vår eigen, der vi berre får glimt av beveren nærrast i forbifarten. Beveren er sky, synleg helst gjennom det den gjer. Den bygger og endrar verda den lever i, og er kjend som ein såkalla nøkkelart som bidreg til at andre artar får gode leveforhold.

Three artists are represented in K2, the latest addition to Kronstad Bergen: Tamrat Gezahegne, Gisle Harr, and Therese Hoen. Their works were created in 2020 and 2021.

Coalescence by Tamrat Gezahegne, mounted in and near the atrium, consists of three parts, all made of textiles. The materials for these embroidered collages are hand-woven and printed textiles that the artist collected from various parts of his native Ethiopia. With eighty-six different ethnic groups, Ethiopia is a country of broad cultural, social and religious variety, both in modern and traditional ways of life. Inspired by his own experience of moving between Bergen and rural Ethiopia, Gezahegne uses the organic forms of the textiles to compose a vibrant, colourful world, with a surface that does not conceal the fragility of his materials.

Gezahegne has also contributed the *Wehed Fidel* (*Letters*) Project. This consists of an array of symbols printed on transparent foils that now cover many of the glass surfaces. In this work, the artist has developed a writing system for Ethiopia's many oral languages. In Fidel, an alphabet that evolved around 2,500 years ago, and which is used today to write the Amharic language, each character combines a vowel and a consonant. In the stairwells you will find more information about the cultural references and meaning of the symbols.

Wenche, Per Otto, Audun and Koubang are the titles and names of some of the sculptures Gisle Harr has made for Bergen Campus. He depicts neighbours, friends and people from the local community, scaled down to somewhere between a third and a half of their natural size. Harr's ordinary people can be found in many parts of the campus, both indoors and out, most of them in K2. Harr creates sculptures that show us as we are, as vulnerable, lonely, social, and accommodating, in short, as human beings.

Innimellom stiger vannet (Once in a While the Water Rises) by Therese Hoen is spread across several floors in K2. A bevy of beavers, cast in concrete, appears to be moving unhindered through the body of the building. They seem to hint at a parallel world that we only suspect when we walk past one of them. Beavers are typically shy and generally noticed more for what they do. A so-called keystone species, they build and modify the world in which they live, producing a habitat for other species.

Therese Hoen,
Innimellom stiger vannet (2020) – studioversjon.

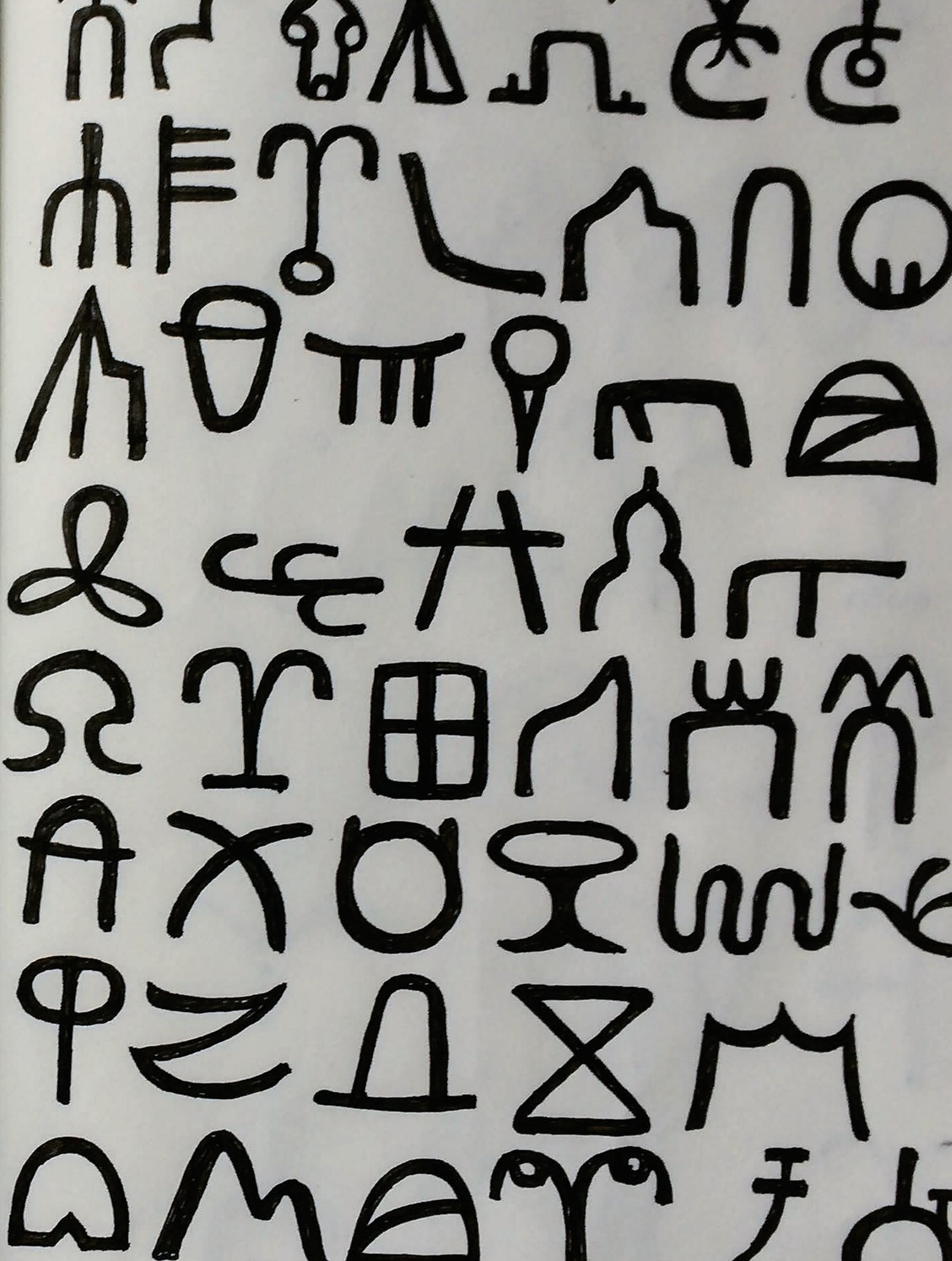
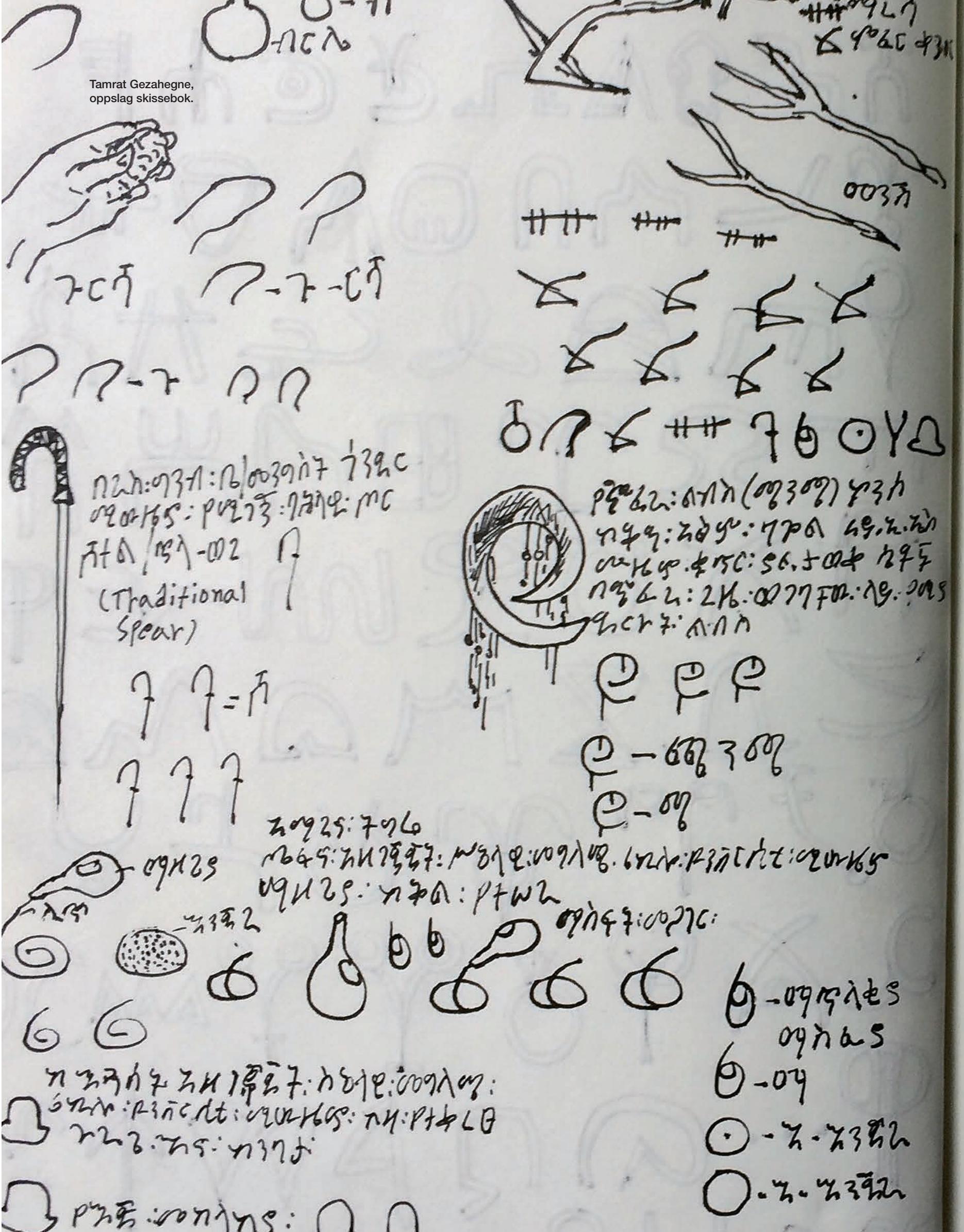

Tamrat Gezahegne,
Coalescence (2020).

Tamrat Gezahegne,
Wehed Fidel (Letters)
Project (2019).

Gisle Harr,
Selma (utkast 2020).

Gisle Harr,
Per Otto (utkast 2020).

Gisle Harr,
Audun (utkast 2020).

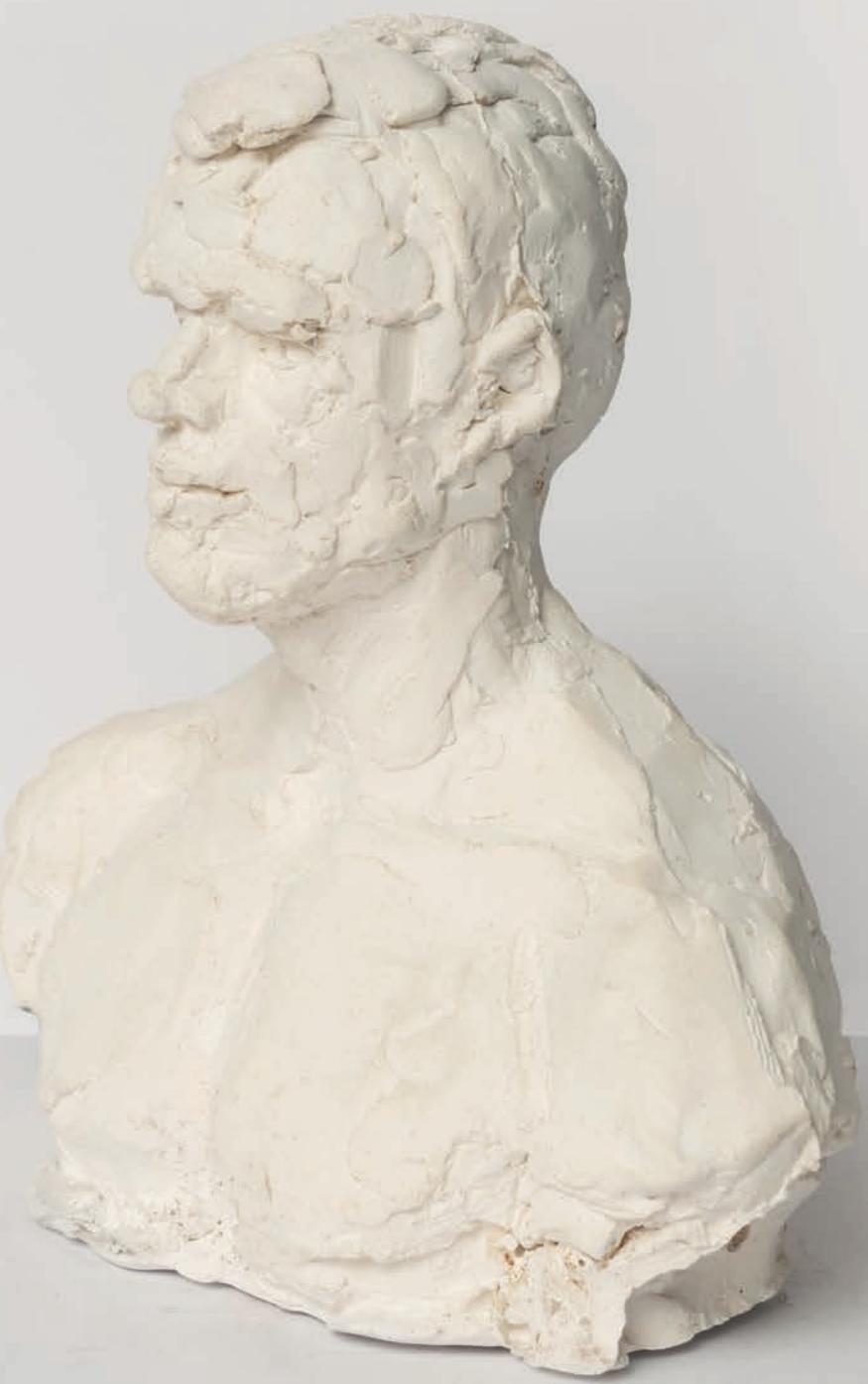
Gisle Harr,
Wenche (utkast 2020).

Gisle Harr,
Reidar (utkast 2020).

Gisle Harr,
Koubang (utkast 2020).

Gisle Harr,
Isak (utkast 2020).

TIDSAVGRENSA

Tidsavgrensa er kunst som har ein klar avslutning, og som ikkje lenger eksisterer, anna enn som spor, minner og erfaring.

På Campus Bergen på Kronstad blei tidsavgrensa kunst samla under namnet Vågestykke, ein serie med kunstprosjekt gjennomført 2016–2018 som involverte ti kunstnarar, to hang-gliderpilotar og ein kurator med totalt seksten kunstprosjekt som varte frå minutt til fleire månader.

Vågestykke var ei utforsking av kva kunst i offentlege rom kunne vere om ein lausreiv den frå arkitekturen, knytte kunsten til det sosiale rommet og la inn tid som ein komponent. Men òg kva kunst til Campus Bergen kunne vere lausrive frå høgskuleområdet, til dømes på andre campus, i ein kunsthall i Bergen sentrum eller på internett.

Transient designates art that has a clear ending and ceases to exist, except for the traces and memories it leaves behind.

At Bergen Campus, Kronstad, transient art was brought together under the heading Ventures, a series of in total sixteen projects that took place in the period 2016–18, involving eleven artists, a hang-glider pilot, and a curator, and with durations ranging from one minute to several months.

Ventures was an exploration of what art in public space could be if one dissociated it from architecture, linked it to the social space, and added a time component. But it also explored what art could mean for Bergen Campus when detached from the college as a physical entity. By situating itself, for example, on other campuses, in an art venue in central Bergen, or on the internet.

TRANSIENT

Margrethe Kolstad Brekke med fleire

#0 Grisane kjem

april 2016

#1 Luftballett (Aerial Ballet)

september 2016

#11 Radio Luftballett

oktober 2017 – juni 2018

#15 AIR HVL

i samarbeid med HVL Sogndal

Tamrat Gezahegne

#2 AIR Kronstad, september 2016

#9 Verkstad Kronstad

april 2017

Inger Wold Lund

#3 Nedbør

frå november 2016

#8 Opplett

frå april 2017

Jostein Stalheim/Jon Hoem

#4 Drit i det (dassen)

januar 2017

#6 Drit i det (korverk)

mars 2017

Bjørn Follevaag i samarbeid

med Feng Boyi, Zhang Fan and Wang Dong

#5 Film frå Kina

februar 2017

Gabriel Johann Kvendseth

#7 The Communement

mars – juni 2017

Theatre of Operations

[Hagar Ophir og Hakim Bishara]

#10 Verkstad Kronstad, Hagar Ophir

april 2017

#12 It Is Only Through Your Thoughts

That I Can Remember Who I Am,

Theatre of Operations

oktober – desember 2017

#14 AIR Kronstad, Hakim

Bishara, november 2017

Cathrine Evelid

#13 Arion, november 2017

Snorre Ytterstad

#16 AIR Kronstad, mars 2018

Oppning av Vågestykke 6. september 2016.

#0 Grisane kjem
#11 Radio Luftballett
#15 AIR HVL

Ein vårdag i april 2016 flytta fire systrar av slaget ungarsk ullgris inn i eit lite skogholt – av oss døypt Skrotskogen – i utkanten av Campus Bergen på Kronstad. Systrene, som ivrig kultiverte jorda, fekk æra av å opne programmet Vågestykke, ein serie med tidsavgrensa kunstverk i perioden 2016–2018. Dei var òg ein viktig del av Luftballett, eit kunstverk som Margrethe Kolstad Brekke stod bak i samarbeid med Jon Gjerde. *Luftballett* var eit samansett prosjekt. Skogholtet, eit tidlegare gartneri til NSB, var eit villnis av vekstar. Under leiing av økologen Benedicte Brun vaks ein permakulturskog fram der nabolagsborn planta potet, buskas og trær blei kappa på dugnad og scenograf Øystein Nesheim innreia med presenningsdukar og utekjøken. All denne aktiviteten opna eit tidlegare avstengd område opp for nabolag og campus.

Og potetene? Dei skulle takast opp i september og bli mat for deltakarar på *Luftballett framtidsforum*, eit seminar om det grøne skiftet.

One spring day in April 2016, four sisters of a special Hungarian breed of hairy pigs moved into a patch of woodland – a place we had dubbed Junk Wood – on the outskirts of Bergen Campus at Kronstad. The four sisters, who eagerly began turning over the soil, had the honour of launching the Vågestykke programme, a series of temporary artworks in the period 2016–18. They were also an important element of *Luftballett* (Aerial Ballet), an artwork devised by Margrethe Kolstad Brekke in collaboration with Jon Gjerde. *Luftballett* was a project in several parts. The patch of woodland was once a market garden belonging to the Norwegian State Railway (NSB) and was now thoroughly overgrown. Under the guidance of ecologist Benedicte Brun, we cultivated a permaculture wood, where local children planted potatoes. People volunteered to help cut back bushes and trees, and stage designer Øystein Nesheim came along with tarpaulins and an outdoor kitchen. All this activity opened up a previously inaccessible area to the local community and the campus.

And the potatoes? They would dug up in September and used to feed participants in *Luftballett framtidsforum* (Aerial Ballet Future Forum), a seminar about the green shift.

#0 Grisane kjem,
april 2016.

#1 Luftballett

Vågestykke-programmet starta hausten 2016 med prosjektet *Luftballett* av Margrethe Kolstad Brekke og Jon Gjerde, eit spektakulært arbeid sett saman av hanggliderdans og improvisasjonsmusikk, energiseminar og matlaging. *Luftballett* avslutta òg Vågestykke våren 2018 med ein serie podkastar – *Radio Luftballett* – som Kolstad Brekke gjennomførte i samarbeid med HVL Sogndal.

I september 2016 kunne ein sjå ein hanggliderdans i lufta over Kronstad, framført med to pilotar, ein sopran og ein lyddesignar som improviserte og spelte saman med lyden av flygande venger. Framføringa var leia av Margrethe Kolstad Brekke, kunstnar, og Jon Gjerde, verdsmeister i akrobatisk hangglider, og bygde på utviklinga innan feltet høgdevindkraft, ein teknologi som er under utforsking, og som krev tenking utanfor vande kategoriar. Sopran var Hilde Annine Hasselberg, lyddesignar Thorolf Thuestad, mens Olav Martin Bråtvit var hanggliderpilot saman med Gjerde.

På bakken gjennomførte studentar ein flashmob, ein koreografert massedans, ute og inne på campus.

Luftballett framtidsforum var eit seminar med sentrale aktørar innan feltet fornybar energi. Seminaret fann stad i eit skogholt på Campus Bergen på Kronstad nokre regnvåte dagar i september 2016. Målet med framtidsforumet var å løfte fram og diskutere spørsmål om korleis vi møter energibehovet på ein berekraftig måte. Forumet blei leia av Ragnhild Freng Dale, og rundt bålet i skogen samla studentar og tilsette seg rundt eksterne gjestar for løysingsorientert diskurs om moglege vegar ut av fossialderen. Christian Høie var kokk.

The Vågestykke programme kicked off in autumn 2016 with the project *Luftballett* by Margrethe Kolstad Brekke and Jon Gjerde. Elements in this spectacular work included a hang-glider dance, improvised music, an energy seminar and food making. *Luftballett* also brought Vågestykke to a close in spring 2018 with a series of podcasts – *Radio Luftballett* – which Kolstad Brekke put together in collaboration with HVL Sogndal.

In September 2016, the sky above Kronstad was the arena for a hang-glider dance, performed by two pilots, a soprano singer, and a sound designer, who improvised and riffed on the sounds of flying wings. Directed by the artist Margrethe Kolstad Brekke and Jon Gjerde, a world champion in acrobatic hang gliding, the performance referenced developments in the field of high-altitude wind power, a technology that is still in the research phase and which calls for blue sky thinking. The soprano was Hilde Annine Hasselberg, the sound designer Thorolf Thuestad, and the hang-glider pilots Jon Gjerde and Olav Martin Bråtvit.

Down on the ground, students organised a flash mob to perform a choreographed mass dance, on and off campus.

Luftballett framtidsforum was a seminar with key players in the field of renewable energy. The seminar took place in a patch of woodland on Bergen Campus at Kronstad over a few rainy days in September 2016. The goal of the future forum was to raise and discuss questions about how we can meet our energy needs in a sustainable way. Hosted by Ragnhild Freng Dale, the forum brought students and staff together with the guest speakers, who sat around a campfire for a solution-oriented debate about possible paths out of the fossil-fuel age. The cook was Christian Høie.

#1 Luftballett,
september 2016.

#1 Luftballett, flashdans og luftakrobatikk,
6. september 2016.

Sopran Hilde Annine Hasselberg.

Vågestykke runda av dei to åra med aktivitet med ein serie mikroprogram på internett. Med podkast-serien *Radio Luftballett* greip Margrethe Kolstad Brekke tak i ulike strumar innan det grøne skiftet. I podkasten undersøkjer ho det grøne skiftet frå alle kantar, med ei serie korte samtalar og intervju med aktørar med mykje på hjartet om energi og nye løysingar, henta frå både vitskap og kunst. Podkasten blei utvikla i samarbeid med studentar på Climate Change Management, HVL Sogndal: Calum Macintyre, Adam Gairns og Victoria Slaymark, i tillegg til poet Alicia Cohen i Portland i Oregon.

Vågestykke rounded off two years of activity with a series of micro-programmes on the internet. In her podcast series *Radio Luftballett*, Margrethe Kolstad Brekke addressed a variety of themes relating to the green shift. She explored this aspect of the environmental movement through short conversations and interviews with both artists and scientists who have a passion for alternative energy solutions. The podcasts were developed in collaboration with the students Calum Macintyre, Adam Gairns and Victoria Slaymark from the Climate Change Management institute, HVL Sogndal, and with the poet Alicia Cohen from Portland, Oregon.

Luftballett framtdsforum i Skrotskogen,
september 2016.

Konsert med sopran
Hilde Annine Hasselberg.

Luftballett framtidsforum
med kokk Christian Hoie.

Tamrat Gezahegne, busett i Addis Abeba i Etiopia, var første kunstnar på arbeidsopphald i programmet AIR (Artist In Residence) hausten 2016. Gezahegne bidrog i *Luftballett framtidssform* med eit blikk frå sitt perspektiv på den elles så heimlege diskusjonen kring forvalting av energi, kunstnarleg virke som sosialt engasjert arbeid, etiske spørsmål og andre tema vi lett oppfattar som sjølvfølgje.

Tamrat Gezahegne samla i løpet av opphaldet på Kronstad hausten 2016 ein heil del skrot frå det tidlegare plantefeltet til NSB: rustne skjener, rester av porselen og terrakottapotter, metall, mykje plast og anna skrot. Alt dette materialet, som har kvilt i jorda dei siste åra, blei våren 2017 omskapt til nye formar i lag med studentar på HVL og born frå ein barnehage. Samarbeidet blei leia av Gro Merete Eide frå HVL.

Parallelt arbeida Gezahegne vidare med økologen Benedicte Brun i omskapinga av den tidlegare Skrotskogen til ein matskog, eit arbeid som inkluderte nabolagets born og organisasjonen Bærekraftig liv. Planen var at matskogen skulle vekse utover sumaren og sakte transformere eit vanskeleg tilgjengeleg område til ein attraktiv plass å opphalde seg. Mykje arbeid blei lagt ned, men i samband med nybygget K2 blei skogen innkapsla i byggetomta. Skogen skal etter planen etablerast som friareal.

Tamrat Gezahegne, a resident of Addis Ababa, Ethiopia, was the first artist to participate in the AIR (Artist In Residence) programme in autumn 2016. Gezahegne took part in *Luftballett framtidssform*, where he contributed an outsider's perspective to the otherwise rather locally oriented discussion about energy management, artistic activity as a form of social engagement, ethical issues, and other themes we readily take for granted.

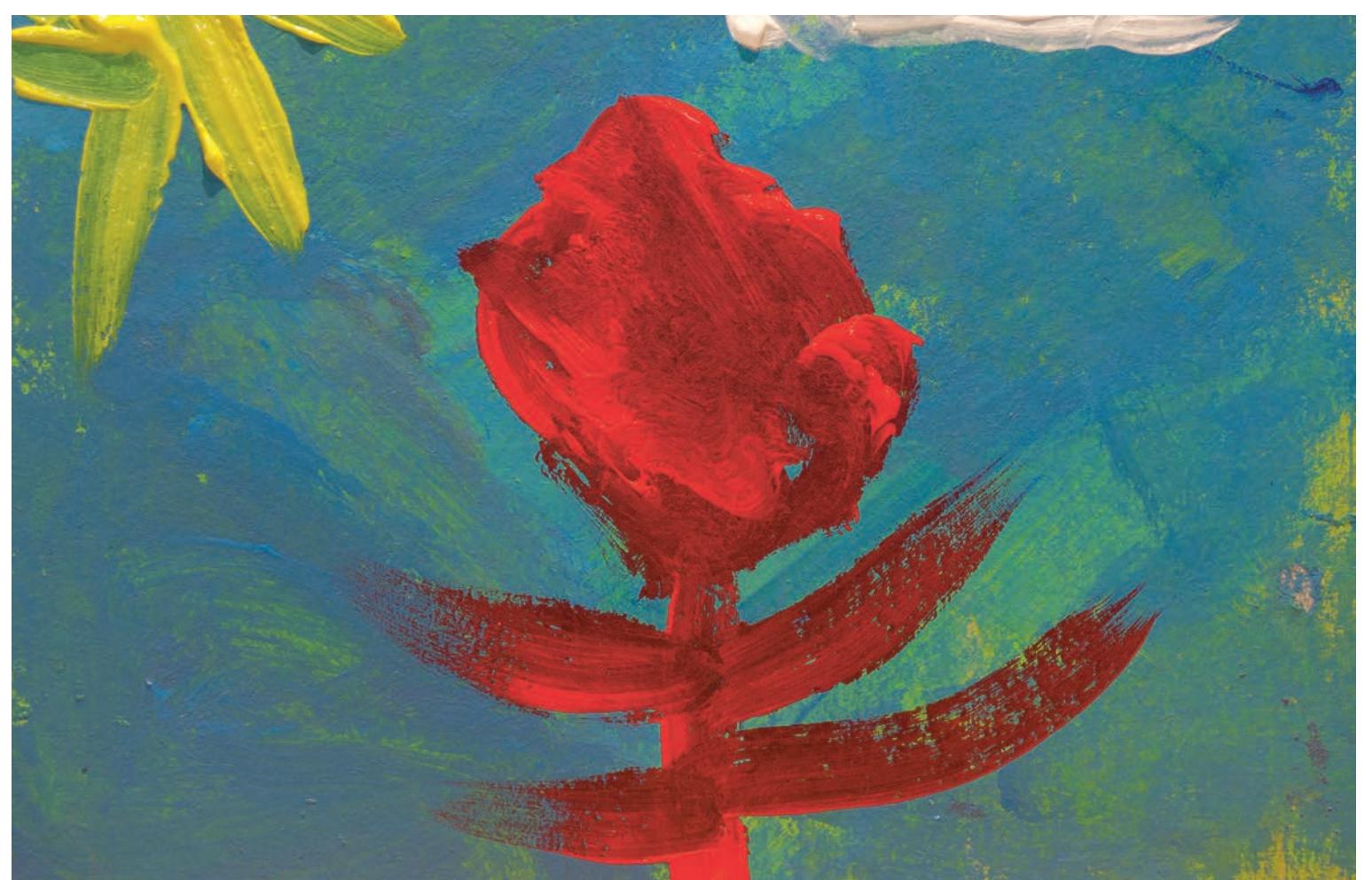
During his stay at campus in autumn 2016, Tamrat Gezahegne collected many bits of junk from what was once a garden at the former state railways site: rusty rails, shards of porcelain and terracotta, scraps of metal, lots of plastic and other rubbish. All this material, which had been lying in the earth for years, was transformed into new objects in spring 2017 with the help of students at HVL and children from a local kindergarten. The collaboration was supervised by Gro Merete Eide from HVL.

In parallel with this, Gezahegne continued working with ecologist Benedicte Brun to transform the Junk Wood into a food wood, a project that involved local children and the organisation Bærekraftig liv. The plan was to allow the crops to grow throughout the summer and slowly to transform a less accessible area into an attractive place to hang out. Many hours of work were invested, but in connection with the construction of K2, the patch of ground became enclosed by the building site. There are plans to establish the coppice as recreational space.

#9 Verkstad Kronstad med Tamrat Gezahegne,
mars 2017.

Nedbør og *Opplett* var to lydvandringar av Inger Wold Lund, utvikla i samarbeid med Claire Tolan, kor ein via nedlasta lydfiler og hovudtelefonar blei leia gjennom delar av campus. Lydverka fungerte som verbale guidar, med forteljingar som bind saman forfattarens eigne minner, veret i Bergen og ting som er lett å oversjå, som korleis lyset skin gjennom eit vindauge, eller kvifor dei gamle takstolane er så tynne i godset. Intensjonen var å utvide sanseinntrykk av kvar dagslige omgivnader, både for besøkande og for dei som dagleg nyttar skulen. *Nedbør* tok utgangspunkt i perioden med mykje regn, haust og vinter, mens *Opplett* blei lansert på våren, når ein i Bergen i alle fall håpar på opphald.

Nedbør (Rain) and *Opplett* (Rain Break) were two audio walks by Inger Wold Lund, developed in collaboration with Claire Tolan, which guided the listener through parts of the campus via downloaded audio files and a headset. The audio works interwove stories with the author's private recollections, touching on the weather in Bergen and things that are easily overlooked, such as how the light falls through a window or why the old roof trusses one encountered are so thin. The intention was to enhance the sensory appreciation of this everyday environment, whether the listener was a visitor or someone who used the school every day. *Nedbør* focused on the seasons with the most rainfall: autumn and winter, while *Opplett* was offered in the spring, when people in Bergen can at least hope for a few days without rain.

#4 Drit i det (dassen)
#6 Drit i det (korverk)

Drit i det var eit interaktivt verk av komponist Jostein Stalheim og biletkunstnar Jon Hoem. På nyåret 2017 blei studentar og tilsette inviterte til anonymt å dele hjartesukk om samanslänga av tre høgskular til den nye Høgskulen på Vestlandet. Staden å dele sine frustrasjoner var i ein kopi av ein gamaldags utedo, komplett innreia med portrett av kongeparet, interaktivt dosete og lydkollasj. Hjartesukka blei samla i eit korverk som blei framført på campus mars 2017.

Kunstnarane utforska her korleis samanslängingar av arbeidsplassar påverkar kvardagen. Referansane kan sporast i det historiske klagekoret, som ein til dømes finn i det antikke teateret, ein stad der frustrasjoner over endringar som verkar inn på det daglege livet, kan luftast og uttrykkjast.

Drit i det (Sod That! – literally: “shit on that”) was an interactive work by composer Jostein Stalheim and visual artist Jon Hoem. At the start of 2017, students and staff were invited to share, in anonymity, a heart-felt sigh about the merger of three separate institutions to form the Western Norway University of Applied Sciences (HVL). The place where they could give expression to their frustrations was a copy of an old-fashioned outdoor loo, fitted out with a framed portrait of Norway’s royal couple, an interactive loo seat and a sound collage. The heart-felt sighs were compiled into a work for choir, which was performed at campus in March 2017.

The work explores the effect workplace mergers have on people’s everyday lives. It references the historical chorus of lament, a feature of, for example, ancient theatre, which serves as a vent for the frustration people feel when forced to accept changes to their routine existence.

Drit i det (dassen) på Kronstad, januar 2017.

dritidet

Soundpainting-pallets for mixed choir

Bestilt av Kunst i offentlig rom (KORO)

Jostein Stalheim

1 Fusjon er spennende - så lenge jeg får jobbe i fred.

2 Nok klaging!

3 Det må da faen meg gå an å stå for en skikkelig mening.
I Bergen virker det jo som om de bare er interessert i å logre for departementet.
Så får de det på CVen og finner seg en ny jobb.

4 Stor gris sluker sine egne veier.
Liten gris fikk løpe etter.

5 Som om høgskolen trenger et "kunstprosjekt"
for å få fram klagekor og sutring.

6 Gi oss søndagsåpent!!

7 De fleste ser for seg mer byråkrati,
større avstand til ledelsen og mindre oversikt
og bestemmesesrett over egen arbeidshverdag.

8 logre for departementet.

9 Dette er ein alt for toppstyrt institusjon.
Dei burde lytte meir til studentane sine ynskjer.

10 Her er det mer enn nok driftslenging som det er.
Nå er det nok klaging!

11 Jeg er så jævlig lei faglig ansatte som blander seg i og roter til administrative saker.
Folk som driver sin egen private virksomhet og driter i føringer.

Vågestykke er ein serie tidsavgrensa kunstprosjekt ved Høgskolen i Bergen (nå HVL).
Målet med kunstprosjekta er å aktivisere dei som oppheld seg på og rundt høgskulen
og sjå nærmare på skulens samfunnssoppdrag og ambisjonar.

#5 Film frå Kina

Kuratorteam på Kronstad, februar 2017.

Filmprogrammet *Film frå Kina* samla ellevje filmar, laga av like mange kunstnarar frå Kina, til seks visningsdagar i Mimes brønn i løpet av februar 2017. HVL har eit formalisert samarbeid med fire kinesiske universitet, og programmet gav ein smakebit på kva denne kulturen har å by på. Framveksten av eit industrielt Kina har skjedd hurtig, og samfunnet står på mange vis i eit spenn mellom eit djupt forankra ruralt liv og ein snøgt voksande økonomi, noko som pregar mange av arbeida til kunstnarane. Når Zhao Zhao i filmen *Project Taklamakan* trekker hundrevis av kilometer med straumkabel ut i ein aude ørken for å kople til eit medbrakt kjøleskap fullt av øl, er det eit fantastisk bilet på stormannsgalskap. Eller i Zhang Xiaotaos sjølvbiografiske teiknefilm *The spring of Huangjueping*, ei forteljing om historias såre sider frå oppveksten under kulturrevolusjonen. I den korte og intense filmen *Freedom Farming* pløyer Li Binyuan det arva jordstykket sitt gjennom å kaste kroppen, igjen og igjen, ned i vatnet som langsamt blir gjørme. Både som sorgarbeid og som ein måte å markere den generasjonsbaserte overføringa av eigedom på, peiker denne uuthaldelege prøva på dei skiftande verdiane land og naturressursar – som reint vatn – har fått i Kina dei siste tiåra.

Programmet blei sett saman av Feng Boyi, Zhang Fan, Wang Dong og Bjørn Inge Follevaag i samarbeid med Sissel Lillebostad og Trond Hugo Haugen. Kunstnarar som bidrog med filmar, var: Zhao Zhao, Zhang Xiaotao, Li Binyuan, Miao Xiaochn, Tian Xiaolei, Qiu Anxiong, Li Yifan & Yan Yu, Ju Anqi, Yin-Ju Chen og Wen Hui.

Film from China was a programme of eleven films by as many artists from China, shown over six days in the auditorium Mimes brønn, in February 2017. HVL has formal cooperation agreements with four Chinese universities, and the programme offered a taste of what China has to offer culturally. China's emergence as an industrial power has been rapid, and in many respects Chinese society is torn between deeply rooted traditions of rural life and a fast-growing urban economy, a tension reflected in the work of many of the profiled artists. The film *Project Taklamakan*, in which Zhao Zhao hauls a cable hundreds of kilometres out into a barren desert in order to power a fridge full of beer that he has taken with him, is a superb symbol of megalomania. In his animated film *The Spring of Huangjueping*, Zhang Xiaotao uses autobiographical material about growing up during Cultural Revolution to examine the painful aspects of history. In the short, intense film *Freedom Farming*, Li Binyuan ploughs the plot of land she has inherited by throwing herself down, again and again, into the water, thereby slowly churning up the mud. As an expression of grieving and as a way to mark the generational transfer of property, this unbearable endeavour captures the way values relating to land and natural resources – such as clean water – have changed in China in recent decades.

The programme was compiled by Feng Boyi, Zhang Fan, Wang Dong and Bjørn Inge Follevaag in collaboration with Sissel Lillebostad and Trond Hugo Haugen. The artists who contributed the films were: Zhao Zhao, Zhang Xiaotao, Li Binyuan, Miao Xiaochn, Tian Xiaolei, Qiu Anxiong, Li Yifan & Yan Yu, Ju Anqi, Yin-Ju Chen and Wen Hui.

Stillbilde frå *Freedom Farming* (2014) av Li Binyuan.

#7 The Communement

Arvid J. Pettersen blei invitert til å hogge saman med steinhoggermester Svein Olaf Eikner, mai 2017.

Med *The Communement* inviterte kunstnar Gabriel Johann Kvendseth alle som ville, til å vere med og forme ei blokk kleberstein sett ut i Foajehagen på campus. Steinen, ei råblokk på halvanna tonn, blei henta frå Gullfjellet i Bergen, blei rissa, hogga og hakka, slipt og pussa som kvar og ein lysta. Kvendseth plasserte eit skåp med verktøy og reiskap i nærleiken, og ein steinhoggarmeister ga ei kort innføring i steinhogging. Ideala (frå Humboldt) om ansvar for eigen læring gjennom fri utfalding og utforskning er ei referanse for kunstverket, kunnskap gjerast om til praksis gjennom prøving og feiling. Tittelen er ei samanstilling av orda «come on – cooperative – common – community – monument», samtidig som det drar veksel på «.com»-omgrepene. Klebersteinsblokka stod nokre månader til glede for dei verksame hendene våre.

With *The Communement*, artist Gabriel Johann Kvendseth invited anyone who wanted to join in to sculpt a block of soapstone that was set up out in the courtyard at campus. An undressed block of one and a half tons cut from Gullfjellet in Bergen, the stone was chiselled, cut and carved, sanded and polished by a multitude of people. Kvendseth placed a cupboard with tools nearby and a master stonemason delivered a brief introduction to stone carving. One point of reference for the work is the ideal (attributed to Humboldt) that we should each take responsibility for our own learning through unhindered expression and exploration; knowledge acquired through trial and error and the refining of practice. The title is a portmanteau word that packs in “come on – cooperative – common – community – monument” while also hinting at “.com”. The soapstone block stood in the courtyard for a couple of months, much to the delight of eager hands.

Kunstnaren Anne Marthe Dyvi
blei invitert til å hogge, mai 2017.

Detaljer på steinen.

#10 Verkstad Kronstad

#12 It Is Only Through Your Thoughts That I Can Remember Who I Am

#14 AIR Kronstad

It Is Only Through Your Thoughts That I Can Remember Who I Am tok utgangspunkt i ei utstilling med moderne libanesisk kunst, vist på Bezalel National Museum i Jerusalem i 1943. Sett frå notidas Israel er eit opent samarbeid med Libanon nesten umogleg å førestille seg. Hagar Ophir og Hakim Bishara nærma seg denne historiske hendinga med stor undring. Dei utforska arkiv i Israel, Paris og Beirut for å finne ut meir om hendinga. Utstillinga med kunst frå Libanon blei organisert i ei tid med stor politisk utryggleik, krigen raste i Europa, og fleire av kunstnarane involvert var i eksil frå krigen. Prosjektet kan sjåast som ein skapande gjenklang av den originale utstillinga. Studentar deltok i verkstad med kunstnarane knytt til dette storpolitiske temaet. *It Is Only Through Your Thoughts That I Can Remember Who I Am* blei produsert i samarbeid med Kunsthall 3,14 i Bergen, ein profesjonell kunstinstitusjon på utsida av campus. Med dette grepet retta vi formidlinga mot eit eksternt publikum. I forkant av utstillinga gjennomførte Ophir ein verkstad på høgskulen, i samarbeid med Vibeke Solbue. Ambisjonen var å knyte saman undervisning og formidling og løyse opp forståinga av komplekse politiske situasjonar og historiske narrativ med hjelp av det kunstnarlege prosjektet.

It Is Only Through Your Thoughts That I Can Remember Who I Am, was based on an exhibition of modern Lebanese art at the Bezalel Jewish National Museum in Jerusalem in 1943. Given the current state of Middle-Eastern politics, an open cooperation between Israel and Lebanon is at present all but unthinkable. Hagar Ophir and Hakim Bishara approached this historic event with a sense of wonder. They visited archives in Israel, Paris and Beirut to find out more. The exhibition of art from Lebanon was organised at a time of great political uncertainty. War was raging in Europe, and many of the artists involved had fled from there into exile. The project by Ophir and Bishara can be seen as a creative reverberation from that earlier exhibition. Students participated in a workshop with the artists to explore the momentous political themes. *It Is Only Through Your Thoughts That I Can Remember Who I Am* was produced in collaboration with Kunsthall 3.14 in Bergen, a professional art institution outside the campus. By this means we sought to reach out to an external audience. Prior to the exhibition, Ophir conducted a workshop at the college, in collaboration with Vibeke Solbue. The ambition was to use the artistic project to facilitate the teaching and understanding of complex political situations and historical narratives in the classroom.

#12 *It Is Only Through Your Thoughts That I Can Remember Who I Am*,
utstilling, Kunsthall 3,14, oktober 2017.

#13 Arion

I november kunne ein lytte til *Arion*, eit lydverk av Cathrine Evelid, i den 60 meter lange korridoren mellom driftsavdelinga og garasjen i underetasjen. Evelid fann, etter noko leiting, hjarteslaga til snigelen ved hjelp av ultralyd. Prosjektet handlar om brunskogsnigelen, *Arion vulgaris*, som står på lista til EU over framande arter som bør utryddast. Snigelen lever i ein sanseverd av ljos, fukt og temperatur. Hjarteslaget til snigelen, som kan kome opp i nesten hundre slag i minuttet, er musikk frå ein framand stad.

In November, one could listen to *Arion*, an audio work by Cathrine Evelid in the sixty-metre-long corridor between the operations department and the basement garage. After some experimenting, Evelid was able to record the heartbeat of a slug using ultrasound. The project was all about the so-called Spanish slug, *Arion vulgaris*, which is on the EU list of invasive species in need of eradication. The slug's sensory world is one of light, humidity and warmth. Its heartbeat, which can reach a pulse of a hundred beats per minute, is music from an alien world.

#16 AIR Kronstad

Snorre Ytterstad i arbeid under opphold på campus. Ett av resultata blei verket *Maskin* (2019) vist i utstillinga *Natt* på Akershus Kunstsenter i 2019.

Siste kunstnar i AIR-programmet var Snorre Ytterstad, som våren 2018 hadde arbeidsplass på Fakultet for ingeniør- og naturvitenskap. Ytterstad brukte tida til å utforske korleis kunstig intelligens kan inkorporerast gjennom å trenne ein maskinlæringsmodell til å spele trommer, inspirert av bøgekorpsa i Bergen. Verket blei seinare vist på Akershus Kunstsenter.

The final artist in the AIR programme was Snorre Ytterstad, whose workplace for the spring of 2018 was the Faculty of Engineering and Natural Sciences. Inspired by the local tradition of children's drumming brigades, the Bergen Buekorps, Ytterstad used his time to explore how artificial intelligence can be used to train machines to play drums. The resulting work was later shown at Akershus Kunstsenter.

VÅGESTYKKE #5

FILM FRA KINA

FILMPROGRAM PÅ CAMPUS KRONSTAD

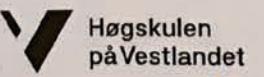
16./17./18. + 23./24./25. FEBRUAR

KL. 19:00 - MIMES BRØNN

DOKUMENTAR / ANIMASJON / TEGNESERIE / KUNSTFILM
GRATIS - OPEN FOR ALLE - KOM OG SJÅ FILM!
FACEBOOK @VAAGESTYKKE

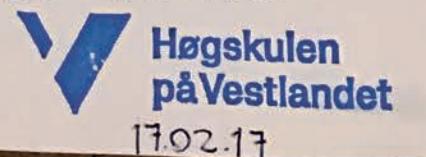
Vågestykke er ein serie tidsavgrensa
kunstprosjekt på Campus Kronstad i
Bergen 2016-2018

#vaagestykke
@vaagestykke

Høgskulen
på Vestlandet

KORO

Høgskulen
på Vestlandet
17.02.17

SAMLING

Samling består av tidlegare innkjøp og gaver frå den tida lærar-, ingeniør- og sjukepleiarutdanninga var sjølvstendige institusjonar, supplert med innkjøp i 2014.

Samlinga utgjer over 200 kunstverk, i hovudsak grafikk og måleri. Av desse er eit femtital nyare verk. Kunstverka er hovudsakleg montert samla i grupper i dei offentlege areala på campus.

Collection consists of works acquired, either through purchase or as gifts, by the institutions that were merged to form HVL, supplemented with works purchased in 2014. The collection comprises over 200 artworks, mainly graphic prints and paintings. Of these, roughly fifty are recent works. Most of these works are hung in clusters in the public areas of the campus.

COLLECTION

Kunstnere / Artists

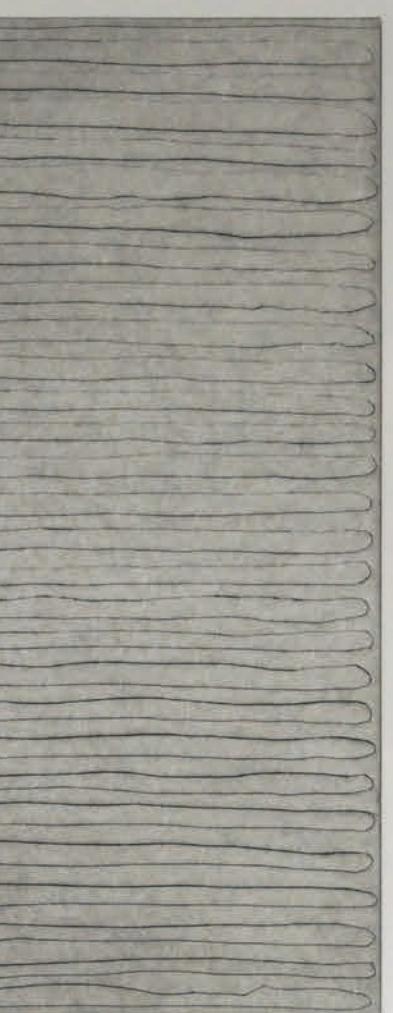
Elin Brissman
Gardar Eide Einarsson
Johannes Borchgrevink Hansen
Mona Orstad Hansen
Toril Johannessen
Annette Kierulf
Caroline Kierulf
Tom Kosmo
Rita Marhaug
Suvi Nieminen
Gro Petersen
Vilde Salhus Røed
Anita Tjemsland
Snorre Ytterstad

Tom Kosmo, Beast (2014), kjøpt inn i 2014.

Historiske prospekt av Bergen i ingenioravdelinga.

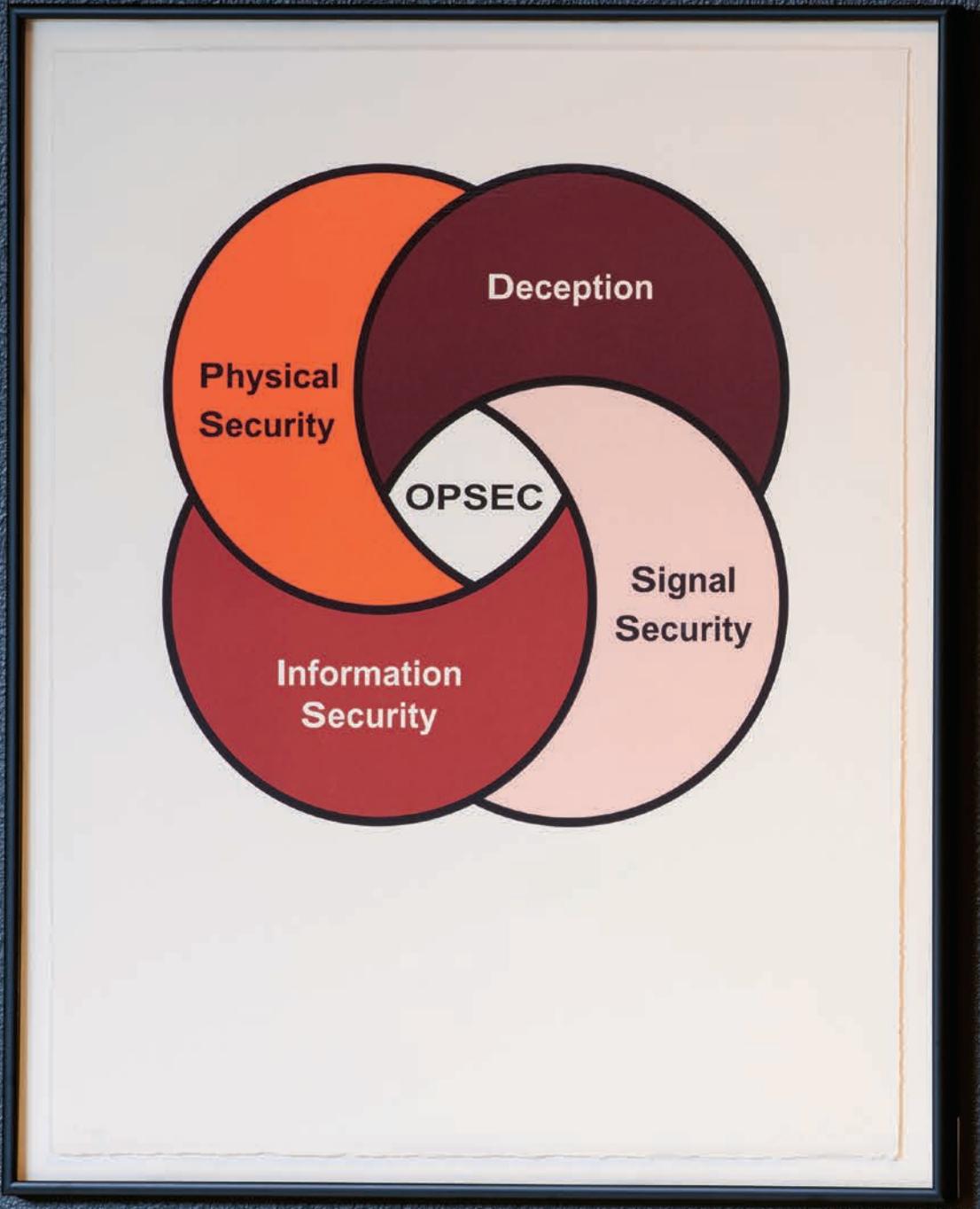
Suvi Niemi 2014

E.T. 6 obs. Motstand Suvi Niemi 2014

E.T. 6 obs. Tendens

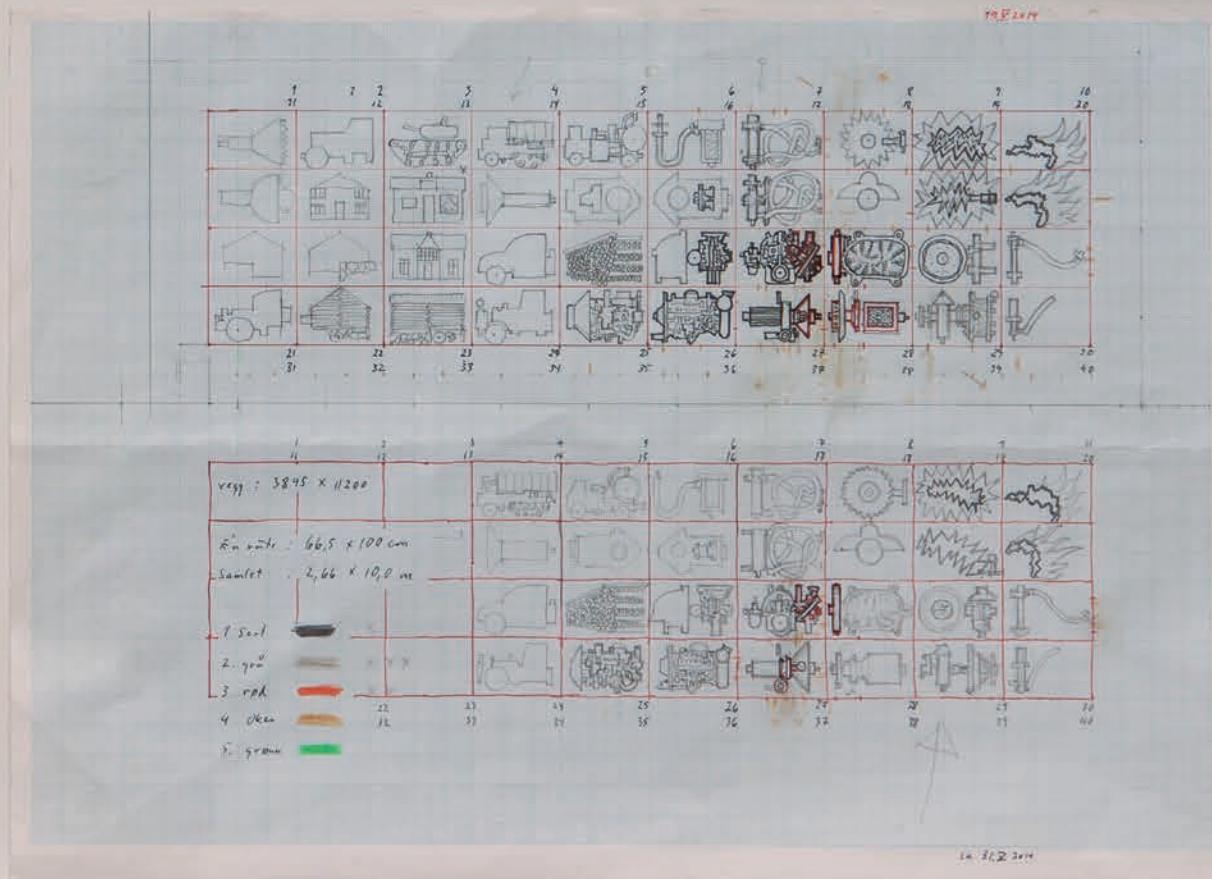
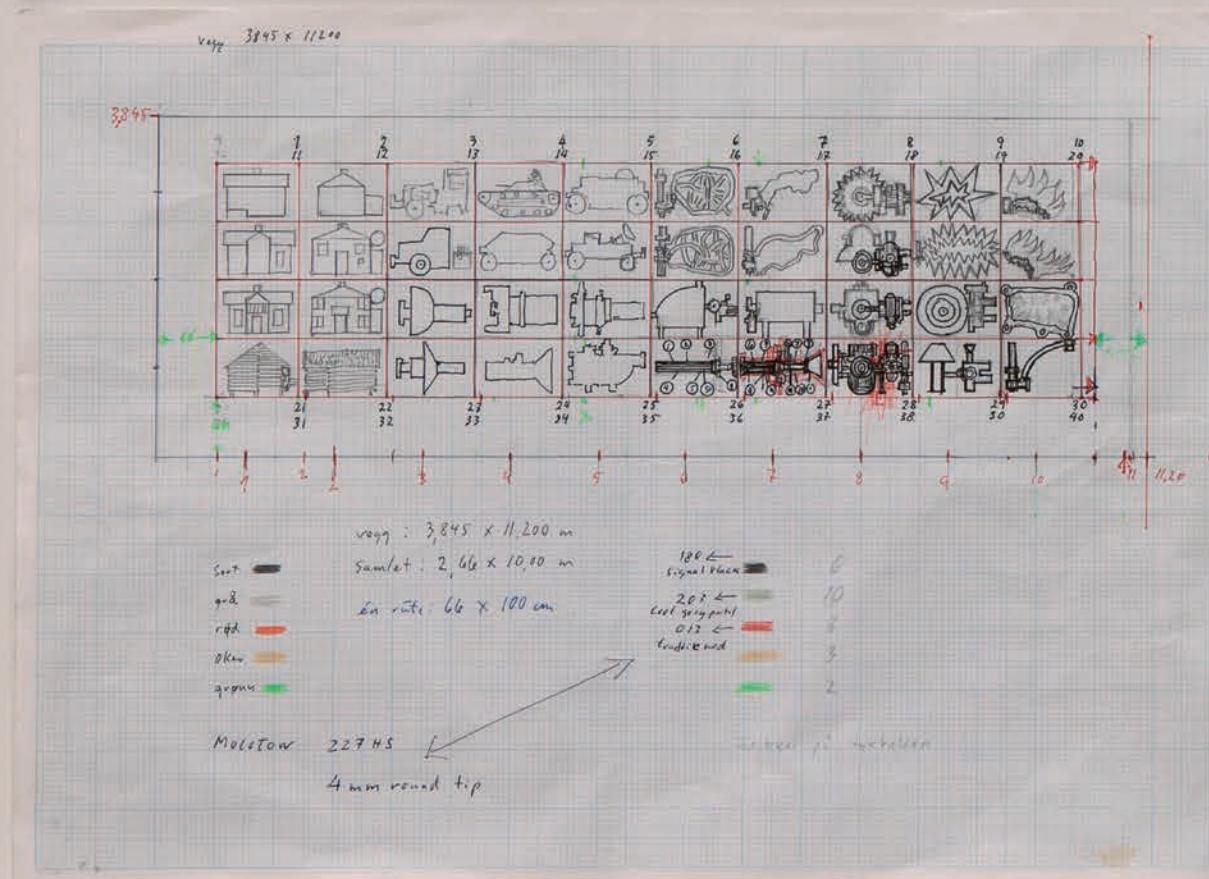
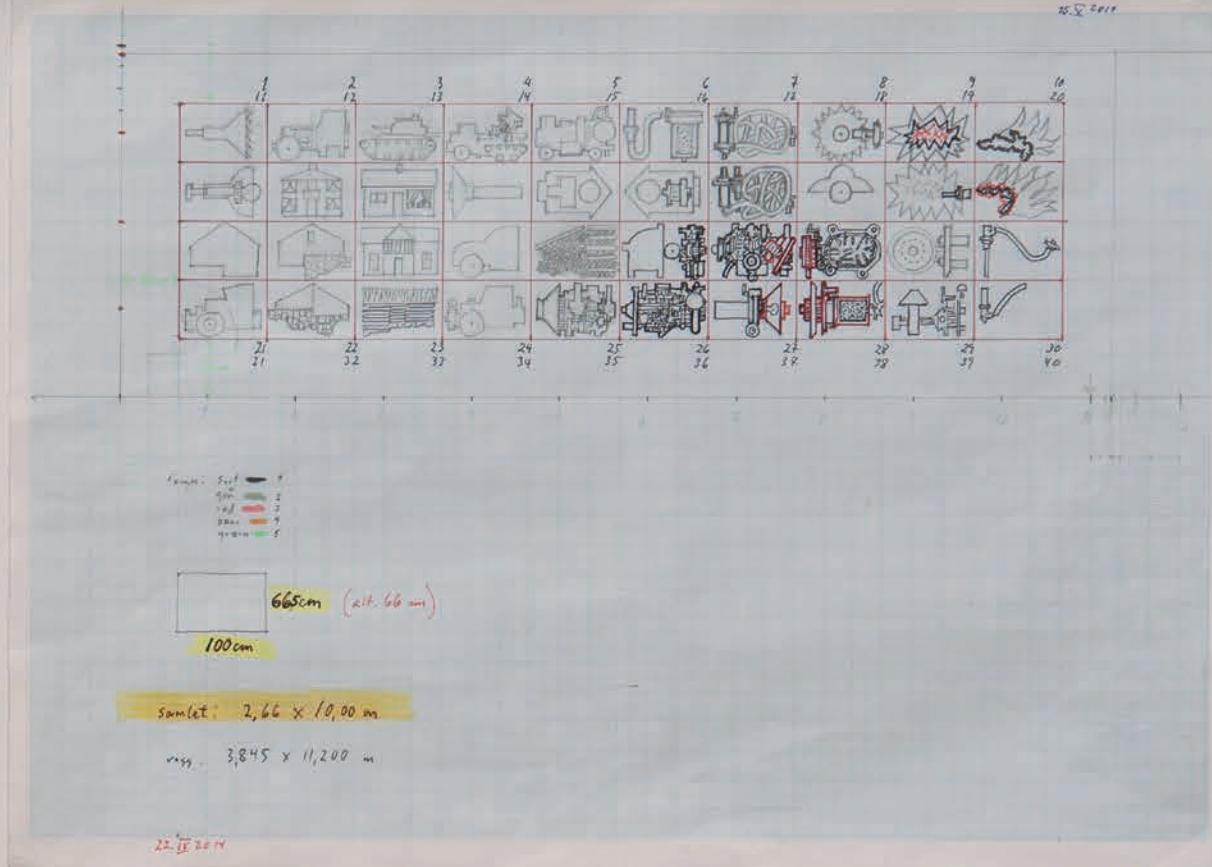
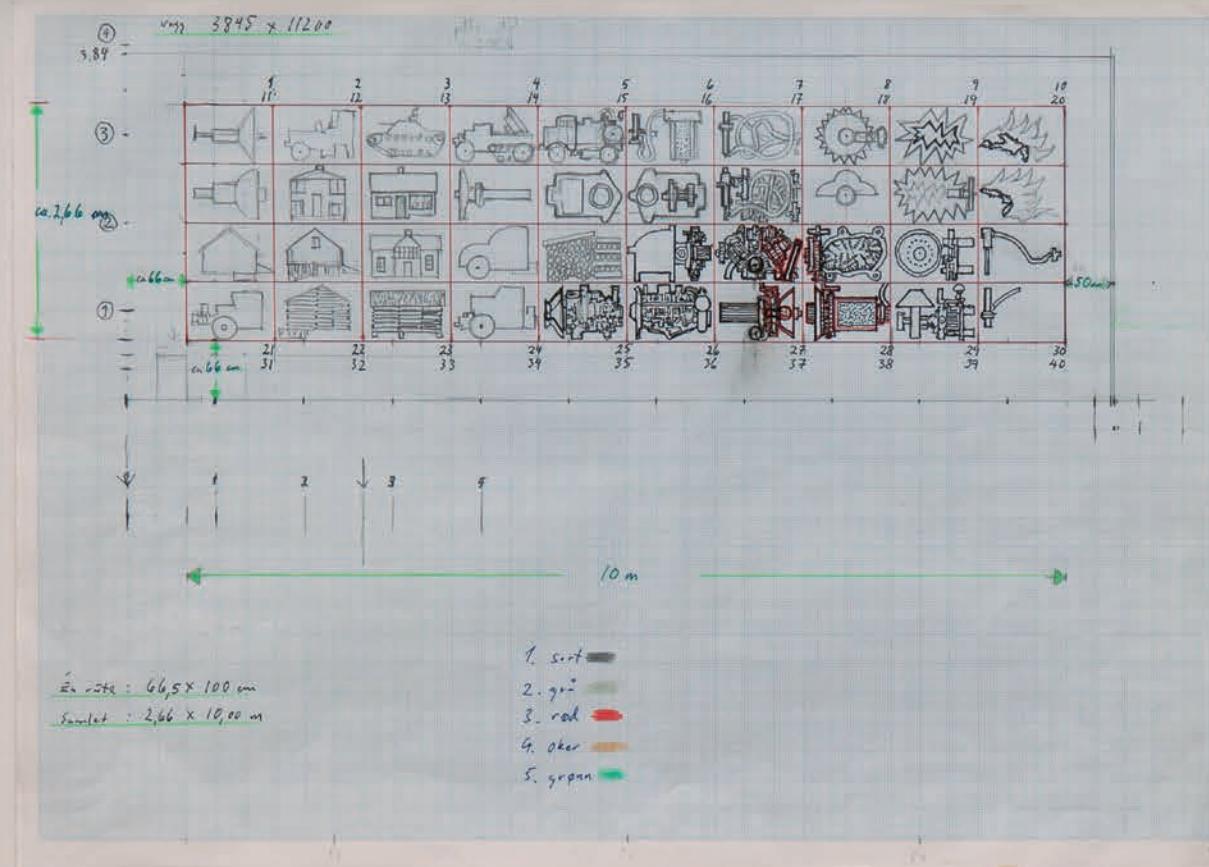
Gardar Einarsson
U.T. Opsec, 2010
Silketrykk
KORO

Silketrykk av Gardar Eide Einarsson, innkjøpt i 2014,
satt sammen med et trykk av Rolf Hidle, U.t. (Mor og barn) (1962).

Litografiar frå ei kalendermappe gjeven ut i 1956, med verk av Knut Yran, Einar Granum, Arne Heggliund, Håkon Stenstadvold og Jørleif Uthaug.

Grafikkvegg i idrettsbygget.

Maleriveggen, øvst frå venstre: Eva Winther Larsen, Asbjørn Brekke,
Bjørn Krogstad, Rolf Gøsta Calmeyer.
Andre rekke frå venstre: Asbjørn Brekke, E. Adam, Arvid Pettersen.
Nedre rekke frå venstre: Ole Gabriel Dahl, Elin Brissman, Kjersti
Bjerkvik, Bernt Tunold og Inger Birgitte Sæverud.

Vilde Salhus Røed,
Prøvestriper (ø85, f32, 0-120-120, 3+1... sek), 2014.

APPENDIX

**Verksliste / Works
Varig og samling / Permanent and collection**

Anita Tjemsland	<i>From Heaven (series 23)</i> , 2009, grafikk/graphic, radering på papir/erasing on paper	Johannes Borchgrevink Hansen	Å betrakte folk som faller ned i fossen, 2013, grafikk/graphic, tresnitt på papir/woodcut on paper	Nirmal Singh Dhunsi	<i>Koblingen mellom Østen, Vesten og Resten</i> , 2014, arbeidsteikningar/work drawing, akrylmaling på papir/acrylic painting on paper
Anne-Gry Løland	<i>Kobling mellom ulike mønstre</i> , 2012, integrert i fasaden/integrated in the facade, perforering av aluminiums-plater/perforation of aluminium plates	Kim Hiorthøy	<i>Liste</i> , 2014, vegteikning/wall drawing, akrylmaling på kryssfiner av poppel og furu/acrylic paint on poplar and pine plywood	Päivi Laakso	<i>The Way We Move</i> , 2014, vegteikning/wall drawing, akrylmaling på vegg/acrylic painting on wall
Annette Kierulf	<i>Biotop</i> , 2012, grafikk/graphic, tresnitt på papir/woodcut on paper	Leonard Rickhard	<i>40 figurasjoner etter solnedgang</i> , 2014, arbeidsteikningar/work drawings, blyant og penn på papir/pencil and pen on paper	Rita Marhaug	<i>Allegori over Nordland VI, NR 3</i> , 2014, grafikk/graphic, silketrykk på papir/screen printing on paper
Caroline Kierulf	<i>Make your money work for you</i> , 2012, grafikk/graphic, tresnitt på papir/woodcut on paper	Leonard Rickhard	<i>40 figurasjoner etter solnedgang</i> , 2014, vegteikning/wall drawing, akryltusj på vegg/acrylic ink on wall	Rita Marhaug	<i>Allegori over Nordland VI, NR 4</i> , 2014, grafikk/graphic, silketrykk på papir/screen printing on paper
Elin Brissman	<i>Uten tittel</i> , 2014, maleri/painting oljemaling på lerret/oil paint on canvas	Lutz-Rainer Müller Stian Ålandsvik	60°22'8,8"S 175°20'59,83"W 2014, installasjon/installation, prosjektjon på vegg/projection on wall	Snorre Ytterstad	<i>Cutt#6 (arm lengdes avstand)</i> , 2014, vegteikning/wall drawing, laserutkutta kronestykke, gipsvegg og superlim/laser cut coin, plaster wall and super glue
Gardar Eide Einarsson	<i>U.T Opsec</i> , 2013, grafikk/graphic, silketrykk på papir/screen printing on paper	Lutz-Rainer Müller Stian Ålandsvik	<i>I Forget at Once or / Never Forget</i> , 2014, installasjon/installation, såpeboblemaskin/soap bubble machine	Snorre Ytterstad	<i>Target Sculpture #2</i> , 2013, skulptur /sculpture, akryllakk på MDF/acrylic lacquer on MDF
Gisle Harr	<i>Hverdagsmennesker</i> , 2020, skulptur /sculpture, støpt i bronse og epoxy, malt og lakkert/cast in bronze and epoxy, painted and lacquered	Lutz-Rainer Müller Stian Ålandsvik	<i>Loop</i> , 2014, installasjon/installation, pulverlakkert stål og pleksiglass/powder coated steel and plexiglass	Snorre Ytterstad	<i>Target Sculpture #4</i> , 2013, skulptur /sculpture, akryllakk på MDF/acrylic lacquer on MDF
Gro Petersen	<i>Bienes familietre</i> , 2014, grafikk/graphic, fotogravyr på papir / photoengraving on paper	Mona Orstad Hansen	<i>Uten tittel</i> , 2012, grafikk/graphic, silketrykk på papir/screen printing on paper	Suvi Nieminen	<i>Motstand</i> , 2014, grafikk/graphic, koldnålradering på papir/erasing on paper
Gro Petersen	<i>Enarmet banditt</i> , 2012, grafikk/graphic, fotogravyr på papir / photoengraving on paper	Mona Orstad Hansen	<i>Uten tittel</i> , 2012, grafikk/graphic, silketrykk på papir/screen printing on paper	Suvi Nieminen	<i>System</i> , 2014, grafikk/graphic, koldnålradering på papir/erasing on paper
Johannes Borchgrevink Hansen	<i>Arbeider N.Y.</i> , 2013, grafikk/graphic, tresnitt på papir/woodcut on paper	Mona Orstad Hansen	<i>Uten tittel</i> , 2012, grafikk/graphic, silketrykk på papir/screen printing on paper	Suvi Nieminen	<i>Tendens</i> , 2014, grafikk/graphic, koldnålradering på papir/erasing on paper
Johannes Borchgrevink Hansen	<i>En sju års syklus</i> , 2012, grafikk/graphic, tresnitt på papir/woodcut on paper	Mona Orstad Hansen	<i>Uten tittel</i> , 2012, grafikk/graphic, silketrykk på papir/screen printing on paper	Tamrat Gezahgne	<i>Wehed Fidel (Letters) Project</i> , 2020, teikning / drawing, folie på glas/foil on glass
Johannes Borchgrevink Hansen	<i>Henrivende stygg</i> , 2012, grafikk/graphic, tresnitt på papir/woodcut on paper	Nirmal Singh Dhunsi	<i>Koblingen mellom Østen, Vesten og Resten</i> , 2014, vegteikning/wall drawing, blyant og akryl maling på vegg/pencil and acrylic painting on wall		

Tamrat Gezahegne	<i>Coalescence</i> , 2020, teknstil/textile, broderi og tekstilkollasj på teknstil/embroidery and textile collage on textile	Vilde Salhus Røed	<i>Prøvestriper (ø85, f32, 0-73-73,1+1... sek)</i> , 2014, grafikk/graphic c-print på fotopapir/c-print on photo paper	Margrethe Kolstad Brekke	<i>AIR Sogndal</i> , oktober 2017 - juni, 2018, arbeidsoppdrag/residency
Therese Hoen	<i>Innimellom stiger vannet</i> , 2020, skulptur / sculpture, betongstøpt element/concrete cast element	Tidsavgrenset	<i>Film frå Kina med Zhao Zhao, Zhang Xiaotao, Li Binyuan, Miao Xiaoachun, Tian Xiaolei, Qiu Anxiong, Li Yifan & Yan Yu og Ju Anqi</i> , februar 2017, filmprogram med fleire kunstnarar/filmprogram med fleire kunstnarar	Margrethe Kolstad Brekke og Jon Gjerde	<i>Grisane kjem</i> , april 2016, del av kunstprosjektet Luftballett/part of the art project Luftballett
Tom Kosmo	<i>Beast</i> , 2014, grafikk/graphic, mezzotint på papir/mezzotint on paper	Bjørn Follevaag i samarbeid med Feng Boyi, Zhang Fan og Wang Dong		Margrethe Kolstad Brekke og Jon Gjerde	<i>Luftballett</i> , september 2016, del av kunstprosjektet Luftballett/part of the art project Luftballett
Tom Kosmo	<i>Blindfold</i> , 2014, grafikk/graphic, mezzotint på papir/mezzotint on paper	Cathrine Evelid	<i>Arion</i> , november 2017, lydverk, installasjon/sound art installation	Margrethe Kolstad Brekke	<i>Radio Luftballett</i> , oktober 2017 - juni, 2018, podcast
Tom Kosmo	<i>The Experiment</i> , 2009, grafikk/graphic, mezzotint på papir/mezzotint on paper	Gabriel Kvendseth	<i>The Communionement</i> , mars-juni 2017, relasjonelt verk/relational art	Snorre Ytterstad	<i>AIR Kronstad</i> , mars 2018, arbeidsoppdrag/residency
Tom Kosmo	<i>The Search Party</i> , 2012, grafikk/graphic, mezzotint på papir/mezzotint on paper	Hagar Ophir	<i>Verkstad Kronstad</i> , april 2017, relasjonelt verk/relational art	Tamrat Gezahegne	<i>AIR Kronstad</i> , september 2016, arbeidsoppdrag/residency
Tom Kosmo	<i>The Shepherd</i> , 2012, grafikk/graphic, mezzotint på papir/mezzotint on paper	Hagar Ophir & Hakim Bishara	<i>It Is Only Through Your Thoughts That I Can Remember Who I Am, Theatre of Operations</i> , oktober-desember 2017, utstilling med installasjonar/exhibition with installations	Tamrat Gezahegne	<i>Verkstad Kronstad</i> , april 2017, relasjonelt verk/relational art
Toril Johannessen	<i>Chance, Faith and Destiny</i> , 2012, grafikk/graphic, silketrykk på papir/screen printing on paper	Hakim Bishara	<i>AIR Kronstad</i> , november 2017, arbeidsoppdrag/residency		
Toril Johannessen	<i>Hope and Reality</i> , 2012, grafikk/graphic, silketrykk på papir/screen printing on paper	Inger Wold Lund	<i>Nedbør</i> , fra november 2016, lydverk: MP3 og nedlastbar lydvandring/sound art: MP3 and downloadable audio walk		
Toril Johannessen	<i>Logic and Love</i> , 2012, grafikk/graphic silketrykk på papir/screen printing on paper	Inger Wold Lund	<i>Opplett</i> , fra april 2017, lydverk: MP3 og nedlastbar lydvandring/sound art: MP3 and downloadable audio walk		
Toril Johannessen	<i>Secrets and Hidden Structures</i> , 2012, grafikk/graphic, silketrykk på papir/screen printing on paper	Jostein Stalheim / Jon Hoem	<i>Drit i det (dassen)</i> , januar 2017, interaktiv installasjon/interactive installation		
Vilde Salhus Røed	<i>Prøvestriper (ø85, f32, 0-120-120, 3+1... sek)</i> , 2014, grafikk/graphic, c-print på fotopapir/c-print on photo paper	Jostein Stalheim / Jon Hoem	<i>Drit i det (korverk)</i> , mars 2017, performativt verk/performative art		
Vilde Salhus Røed	<i>Prøvestriper (ø85, f32, 0-66-75,1+1... sek)</i> , 2014, grafikk/graphic, c-print på fotopapir/c-print on photo paper				

KORO

KORO er statens fagorgan for kunst i offentlege rom. KORO produserer og finansierer kunst i offentlege rom over heile Noreg og ved norske konsulat og ambassadar i utlandet. Samlinga av kunstverk er tilgjengeleg for publikum på om lag tusen stader i Noreg og internasjonalt.

KORO ble oppretta av Stortinget i 1976 og er i dag ein statleg etat under Kulturdepartementet.

KORO sitt kulturpolitiske oppdrag er å sikre at flest mogleg møter eit mangfald av kunst av høg kvalitet i offentlege bygg og på andre offentlege stader – der folk ferdas og oppheld seg. Kunsten skal vere tilgjengeleg for alle, men den skal ikkje tekkest alle. Det er i dette spenningsfeltet at KORO bidrar til å sette ein kunstfagleg dagsorden.

Dei fleste av KOROs kunstprosjekt blir gjennomført på oppdrag av statlege oppdragsgivarar.

På Campus Bergen har KORO hatt ansvar for kunst til byggetrinn gjennom programmet *Kunst til statens nybygg*. Statsbygg var byggherre på både.

KORO (Public Art Norway) is responsible for production, collection management and public-engagement activities relating to art in public buildings and other public settings. KORO's collection of artworks is accessible at around 1,000 sites in Norway and abroad.

KORO was created by the Storting in 1976 and is today a government agency that reports to the Ministry of Culture.

KORO's cultural policy mission is to ensure that as many people as possible encounter a diversity of high-quality art in public buildings and other public spaces where people meet and spend time. The objective is to fund art that is accessible and meaningful to individuals of all social backgrounds.

Most of KORO's art projects are commissioned on behalf of state-supported clients.

At Bergen Campus, KORO has been responsible for art during two stages of construction via the Art Programme for New Government Buildings. The developer in both cases was Statsbygg.

www.koro.no

Byggtrinn K1, Campus Bergen / Construction project K1, Bergen Campus, 2014

Byggeprosjekt Campus Bergen blei ferdig i 2014. Dei tre avdelingane ingeniørfag, lærarutdanning og sosial- og helsefag til døvverande Høgskolen i Bergen vart med dette lokalisert saman. Ei tidlegare NSB-tomt på Kronstad blei valt som plassering av høgskulen, og dei verneverdige vognhallane blei integrert i det nye bygget. Byggeprosjektet inkluderte kantine, bibliotek, studenthus og idrettsbygg i tillegg til undervisningslokale og kontor.

The Bergen Campus construction project was completed in 2014. It enabled the co-location of three departments of the former Bergen University College, the Faculty of Engineering and Business Administration, the Faculty of Education, and the Faculty of Health and Social Sciences. A former NSB (Norwegian State Railways) property at Kronstad was chosen as the location for the college, where a number of listed carriage workshop sheds would be integrated into the new building. The construction project encompasses a canteen, library, student house and sports facilities, in addition to classrooms and offices.

Kunsten til K1 / Art at K1

2012, Fasade/Façade
2015, Varig, Samling/Permanent Collection
2016–2018, Tidsavgrensa (Vågestykke)/Transient (Ventures)

Kunstkonsulenter/Kuratorar/Curators

Sissel Lillebostad
Trond Hugo Haugen

Mottakarrepresentant / Representative for HVL

Knut Erik Kismul, HVL

Arkitekt/Architect

Karin Hylin, L2 arkitekter AS

Byggherre/Developer

Statsbygg

Arkitektkontor / Architectural office

L2 arkitekter AS

Mottakarrepresentant / Representative for HVL

Eli Bergsvik, HVL

Arkitekt/Architect

Gudrun Molden, HLM Arkitektur

Byggherre/Developer

Statsbygg

Studentrepresentantar / Student representatives

Viktoria Mohn
Einar Goksøy Åsen

Prosjektutvalg Vågestykke / Project committee for Vågestykke

Bjørg Kristin Selvik, HVL
Eli Bergsvik, HVL
Morten Lund, HVL

Arkitektkontor / Architectural office

HLM Arkitektur
CUBO Arkitekter A/S

Byggtrinn K2, Campus Bergen / Construction project K2, Bergen Campus, 2020

Campus Bergen ble i 2020 utvida med et større nybygg i nordenden av Kronstadplassen. Byggeprosjektet inkluderte auditorium, leseplasser og arbeidsplasser for ansatte.

In 2017, the Western Norway University of Applied Sciences (HVL) was established with five campuses in Western Norway: Bergen, Førde, Haugesund, Sogndal, and Stord. In 2020, the principal campus, Bergen Campus, was expanded with a major new building at the northern end of the site. The construction project includes an auditorium, reading rooms, and work spaces for staff.

Kunsten til K2/Art at K2

2020–2021, Skulpturer og tekstil / sculptures and textiles

Kuratorar / Curators

Sissel Lillebostad
Trond Hugo Haugen

Mottakarrepresentant / Representative for HVL

Knut Erik Kismul, HVL

Arkitekt / Architect

Karin Hylin, L2 arkitekter AS

Byggherre / Developer

Statsbygg

Arkitektkontor / Architectural office

L2 arkitekter AS

I redaksjonen/The editors

Sissel Lillebostad er biletkunstnar, kunsthistoriker og kurator. Hun var faglig leder for studiet skapande kuratorpraksis ved Kunsthøgskolen i Bergen (2004–2014), og har vært redaktør for en rekke ulike publikasjoner, mellom anna Håndbok i Lyd (2018) og tidsskriftet NUMER. Hun er nå faglig og administrativ leder av Kunsthuset Kabuso og kurator for KORO.

Trond Hugo Haugen er biletkunstnar. Hans kunstnarlege praksis inkluderer i hovudsak teikning, prosjektbaserte verk og engasjement i kunstnarstyrte initiativ og strukturer. Haugen ble uteksaminert ved Kunstakademiet i Trondheim i 2002 og har vært tilknytt KORO som kunstfaglig prosjektleader og kurator siden 2010.

Ingvill Henmo er utdanna billedkunstnar og litteraturviter. Hun var redaktør for fagbladet Billedkunst fra 2001 til 2012, og arbeider nå som faglitterær forfattar og redaktør på oppdrag.

Sissel Lillebostad is an artist, art historian and curator. She was head of Creative Curating at Bergen National Academy of the Arts (2004–14), and has edited a number of publications, including *Håndbok i Lyd* (2018) and the journal *NUMER*. She is now director of Kunsthuset Kabuso and a curator for KORO.

Trond Hugo Haugen is a artist. His artistic practice focuses largely on drawing and project-based works, and he is active in various artist-led initiatives and structures. Haugen graduated from the Trondheim Academy of Fine Art in 2002 and has been associated with KORO as an art project manager and curator since 2010.

Ingvill Henmo studied fine art and literature. She was editor of the art periodical *Billedkunst* from 2001 to 2012. She now works as a non-fiction writer and freelance editor.

Redaksjonen ønsker å takke Høgskulen på Vestlandet for et godt samarbeid. / The editors would like to thank the Western Norway University of Applied Sciences for a good collaboration.

Foto / Photo

Fotograf/Photographer
Pål Hoff

Andre fotografer/Other photographers:

Adriana Alves
s. 159–167, 206–207
(utstillingsdokumentasjon
Kunsthall 3,14, oktober 2017)
Christoffer Naustdal
s. 140
Inger Wold Lund
s. 141
Cathrine Evelid
s. 168, 169
Tamrat Gezahegne
s. 96–97 (skissebok/sketch book)
Mauricio Esteban Pavez Ramirez
s. 19
Øystein Thorvaldsen
s. 87–91, 102–109
(studiofoto Therese Hoen og
Gisle Harr)
Istan Vigram
s. 4–5, 173 (installasjonsfoto fra
Akershus Kunstsentrum, 2019)

Partitur på side 146–147 er vist etter avtale med komponist / in agreement with the composer Jostein Stalheim. Filmstills på side 149–151 er vist etter avtale med kunstaren/ in agreement with the artist Li Binyuan.

Visuell profil og designelementer til Vägestykke/Visual profile and design elements Ventures
Ariane Spanier

Udstillingen *It Is Only Through Your Thoughts That I Can Remember Who I Am* ble laga i samarbeid med/in collaboration with BEK – Bergen senter for elektronisk kunst og Kunsthall 3,14.

Lydverk og lydinstallasjoner/
Audio works and sound installations
Miriam Schickler

Lysdesign og programmering/
Light design and programing
Rachid Moro

Scenografi / Set design
Studio Martha Schwinding

Forskar i Frankrike / Researcher in France
Ellie Armon Azoulay

Forskar i Beirut / Researcher in Beirut
Stephanie d'Arc Taylor

Produksjonskoordinator i Bergen/
Production coordinator in Bergen
Adriana Alves

Copyright

Gardar Eide Einarsson/BONO 2020
Gisle Harr/BONO 2020
Annette Kierulf/BONO 2020
Caroline Kierulf/BONO 2020
Margrethe Kolstad Brekke/BONO 2020
Tom Kosmo/BONO 2020
Gabriel Kvendseth/BONO 2020
Päivi Laakso/BONO 2020
Susi Nieminen/BONO 2020
Mona Orstad Hansen/BONO 2020
Nirmal Singh Duhnsi/BONO 2020
Anita Tjemsland/BONO 2020
Snorre Ytterstad/BONO 2020
Stian Ådlandsvik/BONO 2020

Resterende kunstverk gjengitt med tillatelse fra respektive kunstnere, der ikke annet er nevnt.
/ Remaining works of art reproduced with permission from respective artists, unless otherwise stated.

Kunst på Campus Bergen/ Art at Bergen Campus

Redaktør/Editor
Ingvill Henmo

Redaksjonsgruppe/Editorial board
Trond Hugo Haugen
Sissel Lillebostad
Pernille Skar Nordby

Trykk/Print
Livonia Print Ltd,
Latvia

Trykkeår/Print year
2020

Omsettare/Translator
Peter Cripps (The Wordwrights ANS)

Design
Blank Blank
Petri Henriksson
Sandra Stokka

Omslagsbilde / Cover image
detalj fra/detal from Anne-Gry Løland, *Kobling*
mellom ulike mønstre, 2012.

Papir/Paper
Munksen Print White 15, 150 gr.
Multi Art Gloss 190 gr.
Geltex (GX-222-LS), 115 gr.
Munksen Lynx, 300 gr.

Typesnitt /Typeface
Helvetica Neue
Plantin

ISBN
978 82 93033 19 6

**K
O
R
O**

